

DE WONDERLIJKE REIS
VAN
KAPITEIN DUBBELHOOFD

door
Jorn van de Wetering

De Wonderlijke Reis van Kapitein Dubbelhoofd

Dit is het verhaal van 'De Halve Maen', van het schip dat danst op de golven. In de voorgaande avonturen zagen we hoe Kapitein Dubbelhoofd ontvoerd werd en hoe zijn trouwe bemanning hem uiteindelijk bevrijdde uit de handen van zijn boosaardige broer, Kapitein Trippelhoofd. De prijs die ze hiervoor betaalden was het verlies van hun geliefde schip.

Eind goed al goed, ware het niet dat de woedende Kapitein Trippelhoofd in een laatste wanhoopsdaad zijn mysterieuze Gristalbol kapot gooide, waarna Kapitein Dubbelhoofd en scheepstechnicus Mex Mellens verdwenen in een raadselachtige groene wolk die uit de bol vrijkwam...

Maar, verzekerde Ton Vendervan de achtergeblevenen en ons geheimzinnig: "Geloof mij op mijn woord als ik zeg dat jullie ze weer zullen zien. De cirkel is bijna rond.", Wat hij hiermee bedoelde? Waar, ja misschien zelfs, wanneer Kapitein Dubbelhoofd en Mex Mellens weer terugkeren?

U leest het hier, in het spannende laatste deel van het Kapitein Dubbelhoofd-saga!

DE WONDERLIJKE REIS VAN KAPITEIN DUBBELHOOFD

“Een bijzonder goede middag”, bulderde de man met zijn toegeknepen ogen, zijn dikke snor, zijn rode strikje en zijn vriendelijke gezicht. “Ga toch zitten!”

De twee zonderlinge figuren die tegenover hem stonden namen enigszins aarzelend plaats.

De man stak enthousiast zijn hand uit naar de twee: “Mijn naam is Baul Peck. Ik ben de stuurman van ‘Het Seylend Fregat’. En als ik het goed begrepen heb bent u beiden op zoek naar werk?”

De twee knikten, zij het de ene wat onwennig. De andere verkocht hem hem hiervoor onder de tafel een harde trap.

“Wat een toeval! Want wij zijn op zoek naar werkers, hahaha!” Hierop barstte Baul Peck uit in een bulderlach die eindigde in een komisch gehinnik.

Baul Peck nam nu het papier ter hand dat voor hem op de tafel lag.

“Wie van u twee heren is mijnheer Mellens?”

“Dat ben ik”, zei Mex Mellens.

“En... mijnheer... wat staat hier toch...Dobbelhoofd?”

“Dubbelhoofd”, corrigeerde Kapitein Dubbelhoofd hem.

“Ah, juist ja”, lachte Baul Peck, en hij paste wat aan op het papier. “Prima! En u heeft beiden ook ervaring in de zeevaardij?”

“Een heel boeiend aspect van ons is”, begon Mex Mellens, “Ik denk dat wij de eersten zijn die een referentie hebben waarop we aan een malse en gedegen ervaring refereren, maar dan ook echt gedegen. Op ‘De Halve Maen’, daar werkte gedurende vijftien uur, iedereen van de bemanning, de hele dag door... schitterend.”

“‘De Halve Maen?’”, bulderde Baul Peck. “Ik ben bang dat ik van dat schip nog nooit gehoord heb?”

Kapitein Dubbelhoofd verkocht nu Mex Mellens een harde trap.

“Dat is goed mogelijk”, zei Kapitein Dubbelhoofd snel. “Want ‘De Halve Maen’ is nogal een klein en onbekend schip. Heel erg onbekend. Het is in deze streek voorzover ik weet ook nog nooit geweest. En ik geloof dat het ook nog wel een jaar of wat gaat duren voordat dat gaat gebeuren.”

“Dat is toch ook vooral een kwestie van tijd”, zei Mex Mellens.

“Geen probleem.”, bulderde Baul Peck verder. “En kunt u zich beiden ook open en flexibel opstellen?”

“Schubbige schelpen, zeker kunnen wij dat!”, brulde Kapitein Dubbelhoofd enthousiast.

“Wij zijn gewend te roeien met de riemen die we hebben. Om onze doelen te bereiken kunnen we ons flexibel, ruimdenkend en ook vooral creatief opstellen.”

Mex Mellens viel hem bij. “Mijn creatieve kant beperkt zich tot technische grapjes. Technische invullingen, daar voel ik mij bij thuis.”

“Zeer mooi”, zei Baul Peck. Hij maakte een aantal notities en leek onderwijl in gedachten verzonken. Heel erg diep zonk hij niet echter, want al snel legde hij zijn ganzenveer neer en bulderde hij verder:

“In dat geval heb ik voor u, mijnheer Mellens, al de perfecte positie in mijn hoofd. En ook voor u heb ik werk op ‘Het Seylend Fregat’, mijnheer Doebbelhoofd.”

“Dubbelhoofd”, verbeterde Kapitein Dubbelhoofd hem.

Baul Peck paste opnieuw wat aan en bulderde toen onverstoort verder. “Informatie over uw loon, arbeidsvoorwaarden en werktijden kunt u nalezen in deze VOCAO. Ik heb helaas maar één exemplaar op zak, dus u zult er samen mee moeten doen. Rest mij slechts nog te vragen wanneer u kunt beginnen?”

Heel even was Kapitein Dubbelhoofd nu met stomheid geslagen. Het was al belachelijk eenvoudig geweest in contact te komen met de stuurman van ‘Het Seylend Fregat’ en nu hadden ze binnen de allerkortste keren ook nog eens werk voor zichzelf kunnen regelen op het schip?

“Euh...”, stamelde hij, “Beginnen, euh...”. Waarom ook eigenlijk niet zo snel mogelijk? Ook weer niet té snel natuurlijk, dat zou wellicht argwaan wekken, en ze moesten deze baan hebben, het zou de kans op hun veilige terugkeer immers sterk kunnen vergroten.

“Euh... Morgenvroeg?”

“Prima!”, bulderde Baul Peck. “Eigenlijk was het handiger geweest als u meteen had kunnen beginnen, maar morgenvroeg is prima!” Hij stak zijn hand uit naar Kapitein Dubbelhoofd. “Dan zien wij u morgen! ‘Het Seylend Fregat’ ligt in de haven, vak Zwartbaard Zes C.” Baul Peck gaf de Kapitein een nogal bijzonder stevige handdruk.

“Tot morgen!” Vervolgens ging de ferme hand naar Mex Mellens. “En u ook tot morgen!” Kapitein Dubbelhoofd zag dat Mex Mellens zijn tanden op elkaar kneep toen Baul Peck zijn hand schudde.

Baul Peck draaide zich om en liep naar de uitgang. Toen hij in de deuropening stond draaide hij zich nog even terug naar Kapitein Dubbelhoofd en Mex Mellens en bulderde hij:

“Misschien voordat u komt alvast een kleine waarschuwing, opdat u daar vast rekening mee kunt houden. Op ‘Het Seylend Fregat’ zwaait Kapitein Anton Panieck als een milde dictator met de scepter. Deze werkwijze is misschien even wennen, maar wij als zijn bemanning kunnen er bijzonder goed mee uit de voeten. Dat wou ik over Kapitein Panieck graag zeggen. Tot ziens, mijnheer Mellens, mijnheer Dibbelhoofd!” En hij trok de deur hard achter zich dicht.

“Dú-bbelhoofd”, schreeuwde Kapitein Dubbelhoofd hem nog na.

Nadat Kapitein Dubbelhoofd en zijn trouwe kompaan Mex Mellens aan het eind van het vorige avontuur plotseling in die groene wolk waren verdwenen, waren ze even later nogal letterlijk uit de lucht komen vallen in de Kaltushaeve. Maar iets leek daar niet te kloppen. Het had niet lang geduurd voordat Mex Mellens had geconstateerd dat ze niet alleen een verplaatsing in ruimte, maar ook in tijd hadden gemaakt. Ze waren gestrand in het verleden.

In een uitgebreide uitleg, die Kapitein Dubbelhoofd ver boven zijn hoed was gegaan, had Mex uiteengezet hoe de bol die Kapitein Trippelhoofd stuk had gegooid hen hierheen had getransporteerd. Kortweg genomen kwam het er op neer dat ze daardoor beiden een kleine dertig jaar terug in de tijd waren geslingerd. Het zou volgens Mex Mellens nog een

aantal jaren duren voordat hij en Kapitein Dubbelhoofd elkaar zouden leren kennen en dan nog veel meer jaren voordat Kapitein Dubbelhoofd kapitein zou worden van ‘De Halve Maen’.

Toen Mex hem begon te waarschuwen dat ze bijzonder op hun hoede moesten zijn niet hun jongere “ik” tegen het lijf te lopen omdat dit bijzonder vervelende gevolgen zou kunnen hebben, begon bij Kapitein Dubbelhoofd een eveneens bijzonder vervelende hoofdpijn op te zetten. De hele logica van dit tijd-ruimte-reisverhaal ontging hem eerlijk gezegd en hij had er simpelweg gewoon helemaal geen zin in. En Mex ging maar door en die hoofdpijn werd er maar niet minder op en uiteindelijk had hij Mex maar gewoon de in zijn ogen enige belangrijke vraag gesteld:

“Hossende haaien, Mellens, genoeg met die onzin. Hoe komen we als de donder weer thuis?”

“Ik zou het niet weten, kapitein Dubbelhoofd.”, had Mex gezegd, “Maar ik denk er eens goed over na.”

“Doe dat”, had Kapitein Dubbelhoofd toen gezegd. “En, bij Atlantis, ben er tot die tijd alsjeblieft stil over. Mijn hoofd barst van al die flauwekul.”

Omdat de situatie zo penibel was en de tijd hen onbekend, was aanmonsteren bij het hen wel bekende schip ‘Het Seylend Fregat’, dat ze in de Kaltushaeve hadden zien aangemeerd, de meest logische volgende stap gebleken.

Dit plan had wonderbaarlijk snel zijn vruchten afgeworpen. Na een succesvol verlopen wervingsgesprek gisteren met stuurman Baul Peck van ‘Het Seylend Fregat’ waren Kapitein Dubbelhoofd en Mex Mellens nu in de Kaltushaeve onderweg naar hun nieuwe baan aan boord van het schip van Kapitein Panieck. Datzelfde schip, dat werd geliefd en geloofd door velen, dat werd verafschuwd en gehaat door anderen en datzelfde schip waarover weer anderen simpelweg geen mening hadden.

Het was eigenaardig, zo dacht Kapitein Dubbelhoofd, om hier in die bekende omgeving te zijn, waar op de een of andere manier alles zo net niet leek te kloppen. Of beter gezegd, hij was het die hier als bezoeker uit de toekomst - als hij Mex goed begrepen had - niet helemaal thuis hoorde en niet klopte. Uiterst verwarrend allemaal. Zijn hoofdpijn zette weer aan. De omgeving om hen heen deed in ieder geval bekend genoeg aan. Waar eens zijn favoriete kroeg, de Zuipschuit, zou gaan komen was nu viskraam de Meermin. Voor de Meermin lag een dronkaard te ontnuchteren, dus wat dat betrof zou hier in de loop der jaren niet echt veel vooruitgang geboekt gaan worden. Kapitein Dubbelhoofd was in zijn jonge jaren wel eens in de Kaltushaeve geweest rond deze tijd en het leek alsof hij in zijn herinneringen rond aan het lopen was.

Ook de haven, waar ze even later kwamen, zag er vertrouwd uit. Tientallen schepen lagen hier aangemeerd. Sommigen kwamen juist aan, anderen stonden op het punt te vertrekken. En direct herkende Kapitein Dubbelhoofd één van de schepen.

“Alle donders Mellens, kijk eens daar!”, brulde hij.

“Waar, Kapitein Dubbelhoofd?”, vroeg Mex Mellens.

“Daarginds! Dat is ‘De Wassende Maen!’”, zei Kapitein Dubbelhoofd.

‘De Wassende Maen’ was het schip van de grootvader van Kapitein Dubbelhoofd. Kapitein Waterhoofd was zijn naam. Kapitein Waterhoofd had zijn naam te danken aan dat feit dat hij simpelweg gezien... tja... een waterhoofd had. Toch verreweg de meest eenvoudige uitleg die men voor een telg uit de familie van Kapitein Dubbelhoofd geven kan, nietwaar?

Kapitein Waterhoofd was op dat moment juist zijn bemanningsleden instructies aan het geven over de gevaren die ze op zee zouden kunnen tegenkomen. Zijn eigenaardige en

toch ook vooral bijzonder vermoeiende spraakgebrek had vreemd genoeg - officieel gezien dan - geen enkele rol gespeeld in de totstandkoming van zijn naam. Aan boord van zijn schip hoorden ze hem op dat moment bijvoorbeeld zeggen:

“Het is dat *wat-er* ook in het open *water* gebeurt, *wat-er* mij zorgen baart. Je weet *wat-er* gebeuren kan en *wat-er* ook voor piraten en ander gespuis in dat open *water* zitten, ik weet niet *wat-er* wij eraan kunnen doen behalve zo snel mogelijk maken dat *wat-er* we weggomen en geen *water* bij de wijn doen.”

Terwijl Kapitein Dubbelhoofd en Mex Mellens daar zo over de kade liepen, werd plotsklaps achter hen bij De Huys Duynder Visser wild een deur opengegooid. Terwijl iedereen in de haven toekeek werd een lange, net uitzierende man met nette witte achterover gekamde haren en een net grijs pak net bruusk naar buiten geduwd. En toen verscheen, opeens, een grote vrouw. Marie Jolleman, wisten zij, de vrouw van Karel Jolleman, die vader was van Kees Jolleman, de roemruchte schuitenverhuurder, allen op hun beurt niet te verwarren met Vrouw Holleman, de enigszins obscure echtgenoot van een welbekend sprookjesfiguur. Allen zagen haar en het gerinkel verstomde.

“Eruit! Smeerlap!”, riep de vrouw. “Uit mijn winkel, eruit!!! Smeerlap!”

“Maar mevrouw toch, mevrouw toch”, zei de nette man op bedarende toon, “Het was heus niet onfatsoenlijk bedoeld hoor!”

“Zoiets te durven vragen!”, riep Marie Jolleman, “Aan een onschuldige fatsoenlijke nette dame als ik! En nog wel in mijn eigen keurige kledingwinkel. Wat een lef! Wat een brutaliteit!”

“Maar mevrouw toch, mevrouw toch”, zei de man rustig, “U hebt mij verkeerd begrepen!”

“Daar!” riep Marie Jolleman, terwijl ze de man een zware zwarte aktentas recht in het gezicht smeed. “Vuile viezerik! Daar! Weg met die vuiligheid! Wat denk je wel niet!” Ze draaide zich resoluut om en trok toen de deur van De Huys Duynder Visser hard achter zich dicht.

“Alle donders nog aan toe!”, sprak de man onthutst tot zichzelf, terwijl hij zijn kleren afklopte. “Ik maak maar gauw dat ik weggom. Ik koop die buste we-we-wel bij iemand anders. Nu vlug terug, Peterders.”

De man stond toen op, draaide zich om en liep weg. Kapitein Dubbelhoofd zag echter dat hij zijn aktentas liet liggen.

“Wacht eens even, beste man!”, riep Kapitein Dubbelhoofd. “U vergeet wat!”

De man liep nog even door, kwam toen tot een halt, draaide zich resoluut om en liep weer terug naar de plek waar Kapitein Dubbelhoofd en Mex Mellens stonden.

“Maar natuurlijk. Mijn dank, beste heren”, zei hij. “Ik ben in een ietwat verstrooide bui, ben ik bang. Zonder deze aktentas ben ik nergens. Doch, ik ben er helaas vaak slordig mee. Maar waar zijn mijn manieren, want ik vergeet hé-lemaal mijzelf aan u voor te stellen. Mijn naam is Reijn Peterders. Uitvinder van nature, doch, zeeman van beroep.”

De stem van Mex Mellens trilde van enthousiasme toen hij zei: “Reijn Peterders? Dé Reijn Peterders? De uitvinder van de Informatische Automateur?”

Reijn Peterders glimlachte met onverdeelde trots en zei: “Ja hoor! Die Reijn Peterders. Ik hoor dat u mij kent.” Hij stak zijn hand in zijn jas. “Waar zijn ze nu... hier!” toverde er twee papieren kaartjes uit en gaf er één aan Kapitein Dubbelhoofd en één aan Mex

Mellens. Kapitein Dubbelhoofd las het kaartje en stopte het toen in zijn zak. “En met wie heb ik hier het genoeg?”, vroeg Reijn Peterders.

“Mijn naam is Kapit... ehm... Mijnheer Dubbelhoofd”, zei Kapitein Dubbelhoofd.

“En ik ben Mex Mellens”, zei Mex Mellens

De ogen van Reijn Peterders lichtten op. “Kijk toch eens aan! Mijnheer Dubbelhoofd en Mijnheer Mellens! De nieuwste aanwinsten van onze bemanning, Baul Peck heeft mij gisteren reeds ál-les over u verteld. Wat een mooi toeval!”

“Wat was daar zo net aan de hand?”, brulde Kapitein Dubbelhoofd. “Waarom werd u zo woest naar buiten gegooid?”

“Achja”, zei Reijn Peterders met een ietwat tevreden glimlach. “Het klinkt voor u wat vreemd misschien, maar ik ben momenteel bezig met een systeem voor het boegbeeld van ‘Het Seylend Fregat’. Dat is een zeemeermin. Hoe mooi zou het wel niet zijn als de zeemeermin ook natuurlijk zou ademen? Dat natuurlijke ademen van haar buste zou dan niet té opvallend moeten gebeuren, maar, moet bij nadere beschouwing wel te zien zijn. Nu was het probleem, ik moest een nepbuste hebben hiervoor. Doch, het kopen van nepbustes in een kledingzaak is voor een heer in deze tijd een hele onderneming. Sommige verkoopsters zijn bepaald niet veel gewend en zien zich dan genoodzaakt hun persoonlijke gevoelens met iets té-veel dramatiek aan de wereld kenbaar te maken. Mijn welgemeende excuses dat u van dat nogal kluchtige schouwspel getuige moest zijn.”

Terwijl hij dit zei, kwam uit de jas van Reijn Peterders een luid melodieuw geklingel. Reijn Peterders haalde een klok met een goudgekleurde zwaan op de wijzerplaat uit zijn zak en schudde die een keer. Het geklingel hield op. Hij riep toen, ineens nogal gehaast: “Ik was de tijd vergeten! Dat lag zeker aan dat rare voorval daar. Nu vlug terug, want de tijd is kort!”

“Geen probleem”, bulderde Kapitein Dubbelhoofd. “En nog over ‘Het Seylend Fregat’ gesproken, wij zijn dus ook op weg naar haar. Misschien kunt u ons de weg wijzen?”

“Volg mij maar”, glimlachte Reijn Peterders. “Dan zul je eens wat zien!”

Even later lag daar voor hen het schip van Kapitein Panieck. En wat was ze fraai zo in haar volle glorie. Kapitein Dubbelhoofd zag wat goed onderhoud wel niet voor een verschil kon maken. De wanden waren beschilderd in donkere blauwgroene tinten, haar reling was rood geverfd en het bovendek, het benedendek en de boeg waren allemaal gedecoreerd met fraaie sierlijke krullen. Op de romp stond met krullende letters de naam van het schip geschreven:

“HET SEYLEND FREGAT”

Op de boeg prijkte de meermin met haar nog niet bewegende buste. Het hoofd van de Meermin, zo wist Kapitein Dubbelhoofd, was gemodelleerd naar het gezicht van de vrouw van Ton Vendervan. Vreemd genoeg, zo merkte Kapitein Dubbelhoofd op, had het schip maar één mast in het midden van het schip, dat er eigenlijk uit zag alsof het er wel drie of vier nodig zou hebben om voldoende zeilkracht te hebben. Enkel die eenzame mast, met daarin het kraaiennest, stak nu hoog boven het dek van het schip uit. En bovendien had de mast niet eens zeilen. Wel hingen er vreemdgevormde coconnen aan, maar dat was het dan. Erg vreemd, dacht Kapitein Dubbelhoofd bij zichzelf.

Het drietal betrad het schip via de loopplank, die aan weerskanten was voorzien van fraaie krullende metalen stangen.

“Laat ik jullie snel voorstellen aan de bemanningsleden van ‘Het Seylend Fregat’, die ieder over een zéér bijzondere eigenschap beschikken”, zei Reijn Peterders nadat ze aan boord waren geklommen. “De eerste, de stuurman, Baul Peck geheten, heeft zúlk een goed gevoel voor richting dat ‘ie ons ó-veral op de wereld heen kan varen.”

Baul Peck kwam naar hen toegestapt. Handenvrijvend en met een brede glimlach bulderde hij: “Ah, kijk eens aan, kijk eens aan. Als we hier onze nieuwe bemanningsleden mijnheer Mellens en mijnheer Diebbelhoofd niet hebben! Welkom op ‘Het Seylend Fregat!’” Hij drukte zijn hand in die van Kapitein Dubbelhoofd en gaf hem opnieuw die nogal stevige handdruk.

“Het tweede lid van de bemanning, die kan zó mooi zingen, dat men van verre komt om hem te horen. Men komt zijn zangkunsten beluisteren van China tot hier. Zijn naam is Rod Buus en hij is onze schipscomponist.”

Rod Buus was een ietwat verwilderd uitzierend persoon met wilde krullen en een brilletje. Hij knikte, terwijl hij met een krassende stem zei: “Als mijn muziek straks een steentje bijdraagt tot de ervaring van de schipper en de bemanning binnen dat hele Seylende Fregat, dan denk ik dat ik geslaagd ben.”

“Mooi gezegd Buus”, lachte Reijn Peterders. “Dan gaan we nu naar de derde...”

“Wacht even, Reijn”, zei Rod Buus. “Ik zou graag een nieuwe compositie voor je willen spelen.”

Rod Buus nam een kleine harp en begon te plingelen, terwijl hij zong:

*Reijn koopt altijd onkuis goed
Korsetten, bustes met zijn poet
Alsof elkeen dat zomaar doet*

*Foei, zegt ieder groot en klein,
Wat ben jij een smeerpoeis Reijn,
Een beer moet immers netjes zijn!*

Reijn Peterders begon hierop hard te lachen: “Kostelijk, kostelijk. Rod Buus, je bent zonder twijfel ons meest ehm... muzikale bemanningslid.”

“Wij gaan verder. Het derde bemanningslid zit in zó-n hoog kraaiennest, dat je meer dan lange ladders nodig hebt, om erbij te komen. Wij zijn werkelijk gezegend, mag ik wel zeggen, zulk een geestelijke in ons midden te mogen hebben. Zijn naam, is Kapelaan Strariet.”

Reijn Peterders boog zich voorover naar Kapitein Dubbelhoofd en Mex Mellens en voegde hier op fluisterende toon aan toe, zodat alleen zij het hoorden. “Stel maar niet teveel vragen, onze schipspastoor zit gewoon graag daar... boven.” Hij wees met zijn vinger naar de strakblauwe hemel. En zachtjes sprekend voegde hij hier aan toe “Dichter bij zijn Grote Baas, zogezegd.”

“En wat is dat daar voor beest?”, brulde Kapitein Dubbelhoofd. Hij wees naar een grote kooi die in het kraaiennest hing. Er zat iets in die kooi.

“Dat is, onze tamme kraai, Krakeeltje”, lachte Reijn Peterders. “Die houdt ál-les goed in de gaten en hangt op de top van het schip om ons te waarschuwen. Dan kunnen de mensen horen wanneer ze moeten komen kijken als er iets te zien valt.”

En weer ging het verder, naar het volgende bemanningslid. “De vierde, Boekanier Gijs geheten, moet steeds voorzichtig zijn, want z’n kannonnen zijn zo sterk dat ál-les stuk springt, waar hij naar schiet.”

“Aarr, aarr”, zei Boekanier Gijs. In zijn hand hield de kanonnier een brandende lont.

“Hij staat dan ook ál-tijd in de startblokken voor de volgende strijd, waar, met wie, hoe, of wanneer die zich ook mag voordoen”, grijnsde Reijn Peterders.

Nu was het gezelschap bij de kajuit aanbeland. Door het raam zagen zij allen een nog jonge en levenslustige Ton Vendervan, die, lurkend aan zijn onafscheidelijke pijp, samen met Kapitein Panieck druk in gesprek was. Reijn Peterders opende de deur en zij betraden de Kajuit.

“De vijfde is een wonderlijke kerel”, lachte Reijn Peterders, “Die, hoe hectischer het wordt, hoe kalmer hij zich voelt. Zijn naam is dan ook Ton Vendervan.”

Ton Vendervan nam rustig de pijp uit zijn mond en glimlachte: “Dat vind ik op zich weer een fenomeen waar ik erg dankbaar voor ben geweest, uiteraard”.

“En de zesde”, ging Reijn Peterders verder, “die kan z’n gezag z-ó laten gelden tot ‘ie, als hij het voor het zeggen had, hij ál-les zou kunnen bepalen wat er op de wereld gebeurde. Daarom is zijn rang, kapitein. Kapitein Panieck.”

Kapitein Panieck knikte vriendelijk. “Dag heren”, zei hij tegen Kapitein Dubbelhoofd en Mex Mellens. “Welkom op ‘Het Seylend Fregat’. ‘Het Seylend Fregat’ is in mijn optiek een bijzonder schip. Moderne schepen, da’s allemaal zeil, hout en touw en die voldoen aan alle eigenschappen die een schip hebben moet en toch vind ik dat schippers daarbij tekort komen, omdat zo’n schip helemaal geen sfeer heeft. En nu is ‘Het Seylend Fregat’ is van mijn kant gezien een poging om iets te maken voor schippers wat hen bijblijft en dat sfeer heeft.”

Kapitein Panieck glimlachte breeduit naar Kapitein Dubbelhoofd en Mex Mellens en wendde zich vervolgens tot Reijn Peterders.

“Mijnheer Peterders, nu u toch hier bent, kunt u alle heren naar de kajuit roepen? Ik ben bang dat we iets ernstigs hebben te bespreken. Wij wachten hier.”

Één voor één kwamen de bemanningsleden van ‘Het Seylend Fregat’ binnendruppelen in de kajuit van Kapitein Panieck. Die kajuit was een ietwat eigenaardig vertrek. Kapitein Dubbelhoofd wist wel dat Kapitein Panieck van tekenen hield, wat de tekentafel in die rechterhoek verklaarde. Ook hingen overal aan de muren schetsen en waren de tafels bezaaid met meer schetsen en met landkaarten en zeekaarten. Maar Kapitein Paniecks kajuit had wel meer vreemde eigenschappen. Zo stond tegen één van de wanden een grote staande klok met een slingeruurwerk. Deze klok was boven de wijzerplaat gedecoreerd met de drie hoofden van drie angstig kijkende kabouters met drie opengesperde monden en drie paar ogen die zelfs angstig heen en weer leken te bewegen. Of vergiste hij zich?

Toen zag Kapitein Dubbelhoofd in de hoek ineens een enorme etspers staan.

“Alle donders, Mellens, dat ding weegt minstens een ton”, brulde hij tegen Mex Mellens. Maar voordat Mex iets kon zeggen klonk van achter hen de kalme stem van de Kapitein van ‘Het Seylend Fregat’.

“Anderhalve ton om precies te zijn, mijnheer Dubbelhoofd”, glimlachte kapitein Panieck. “Ik heb altijd veel geëts en veel in hout gesneden. Ik heb daarom ook een hele grote etspers staan. Een geweldig groot ding van anderhalve ton en ik druk nog zelf mijn etsen, wat ik altijd een heel plezierig en ik zou bijna zeggen ouwerwets werk vind.”

“Ik wist niet dat u zo van tekenen hield, Kapitein Panieck?”, zei Mex Mellens. “Heeft u nog meer verborgen talenten?”

Kapitein Panieck glimlachte weer: “Nou, mijn hobby is altijd geweest tekenen. Maar verder niets, nee, nee, helemaal niet. Maar je moet niet vergeten dat zeevaart, dat eist zo verschrikkelijk veel contacten in alle mogelijke richtingen. Contacten met dit. Contacten met dat. Ik hou van mijn tekeningetjes en ik vind het heerlijk om te tekenen en veel verder denk ik dan niet.”

Kapitein Dubbelhoofd zag dat tegen een van de andere wanden een gordijn hing waar een gouden kroon bovenuit stak. Nu zag hij ook dat op verschillende steunbalken gezichten waren gekerfd waarvan de ogen heen en weer leken te bewegen. Kortom, hoe langer hij keek, hoe merkwaardiger het leek te worden. Hij bestudeerde nu het papierwerk dat op de tafels lag. En tussen de stapels tekeningen en oude boeken zag Kapitein Dubbelhoofd ineens een boek liggen van een schrijver die hij kende:

O+O

DOOR T. VENDERVAN.

“Alle donders Vendervan, ik wist niet dat jij boeken hebt geschreven?”, brulde Kapitein Dubbelhoofd.

“O en O; dat staat voor Orde en Overzicht”, glimlachte Ton Vendervan. “Essentiële kost voor gezagsvoerders. Dit houdt alles wat een kapitein moet doen in het perspectief.”

“Ik heb ooit gehoord dat je het perspectief helemaal niet beheerste?”, zei Kapitein Dubbelhoofd.

“Dat klopt”, glimlachte Ton Vendervan. “Daar heb ik over gelogen bij mijn wervingsgesprek. Ik ben hier tien jaar geleden komen werken en de weg hier naartoe was een gewone, nuchtere advertentie in het Zeevaarders Dagblad. Ze vroegen in die advertentie om een man die de afdeling O en O zou gaan leiden, daarop heb ik gereageerd en ik heb nooit beseft dat ik mijn hele werkzame leven tot nu toe op dit schip zou gaan volbrengen. Kapitein Panieck heeft mij al het perspectief dat een kapitein hebben moet bijgebracht.”

Inmiddels was iedereen gearriveerd. Kapitein Panieck liep nu naar het midden van het vertrek en zwaaide met zijn hoed naar de aanwezigen.

“Dag heren”, zei hij. “Ik heb u hier vandaag in alle haast en ernst bijeengeroepen omdat ons een vervelende situatie voor ogen staat. Nog maar nauwelijks hebben wij die vervelende piraat Trippelhoofd goed en wel achter slot en grendel zitten, ons schip weer helemaal opgeknapt na al die vervelende tegenslag op onze vorige reis, of ons volgende probleem dient zich alweer aan.”

Hij zette hierop een fles op de tafel die voor hem stond.

Kapelaan Strariet viel hierop onmiddellijk op zijn knieën, legde al biddend zijn handen op elkaar en keek de kapitein met grote ogen geschrokken aan. “Mijn hemel, mijn beste Kapitein, het probleem zal zo ernstig toch niet zijn, dat enkel drank het kan oplossen? Er zijn toch zeker andere, betere wegen om hieruit te komen? De Heer kan u hierbij helpen!” Kapitein Panieck keek kapelaan Strariet ernstig aan. Vervolgens keek hij ook ernstig naar de andere aanwezigen.

“Pas geleden is mij deze fles toegespeeld. De fles bevatte een boodschap die mij erg deed schrikken en zeer ongerust maakte.”

De kapitein ontkurkte de fles, stak zijn wijsvinger erin en wrong er een opgerold stuk papier uit. Hij liet dit aan de anderen zien. Het papier las in sierlijk gekrulde letters:

Logboek van den ‘Polka Marina’

Zijn vannacht overmeesterd ...
...Door den Ijsvaarders.

Zij verschenen vanuit het niets.
Mijd den Ijskloof van Dorma en
Ordiam.

In den Noordpool.
Daar houden zij zich schuil
Moge God genade met ons hebben...
...Want den Ijsvaarders hebben het
niet...

De Zeeheer.

“De Ijsvaarders?”, brulde Baul Peck. “Daar heb ik nog nooit van gehoord!”
“Ik ook niet”, zei Kapitein Panieck mysterieus. “Alhoewel ik duidelijke vermoedens heb betreffende hun identiteit.”

Ton Vendervan, die naast Kapitein Panieck zat, lurkte wat aan zijn pijp, en blies toen ongeïnteresseerd wat rook over het stuk papier, dat hij had zitten bestuderen. Hij schraapte zijn keel en zei: “Dit is natuurlijk erg vervelend voor die Zeeheer en zijn bemanning, maar ook totaal niet onverwacht”. Rustig nam hij nog een haal van zijn pijp. “Nu, ik weet heren”, zei Kapitein Panieck geduldig, maar tegelijkertijd Ton Vendervan een strenge blik toewerpend, “Ik weet dat wij een lange reis achter de rug hebben, we in principe bijna thuis zijn en dat we allemaal moe zijn en graag naar ons huis willen. Ook weet ik dat niet iedereen hier het altijd eens was met de opvattingen van mijnheer de Zeeheer. Ik weet het zelfs maar al te goed, de vele onenigheden die wij hier in het verleden over hebben gehad staan mij nog vers in het geheugen geëetst.”

“Maar hij had het aankomen”, zei kapelaan Strariet, die hoofdschuddend naar de vloer keek. “Wie wind zaait, zal storm oogsten.”

“Mijn punt in deze is en blijft, dat hij het echter nooit heel kwaad bedoelde”, ging Kapitein Panieck verder. “Mijnheer de Zeeheer wás toch altijd nog een redelijke zeeman, ongeacht wat hij hier heeft gedaan.”

“De weg naar de hel is geplaveid met goede voornemens,” waarschuwde Kapelaan Strariet met opgeheven vinger, terwijl hij Kapitein Panieck doordringend aankeek. “Je zag het toen al aankomen dat hij een deugniet zou worden.”

Ton Vendervan keek minachtend naar het vergeelde stuk papier. “Geestelijk hadden wij toch geen verwantschap en bleken voor elkaar de hand niet om te draaien omdat wij van elkaar de buik vol hadden. Wat dat aangaat heb ik hem wel ooit geweld aan willen doen.”
“Nogmaals, wij zijn allemaal wel geschoold in uw opvattingen van mijnheer de Zeeheer”, zei Kapitein Panieck scherp. “Desondanks heb ik mijn besluit al gemaakt. We gaan naar de ijskloof van Dorma en Ordiam om te kijken wat er aan de hand is. Dit zal tevens mijn laatste besluit zijn, want al eerder heb ik een ander besluit gemaakt. Dit zal namelijk mijn laatste reis zijn aan boord van ‘Het Seylend Fregat’. Ik heb aan het werk op ‘Het Seylend Fregat’ altijd bijzonder prettige herinneringen. Maar, omdat ik al zo oud ben en d’r altijd iemand moet zijn, is op het ogenblik eigenlijk mijn werk overgenomen door de heer Ton

Vendervan, die dat voortreffelijk doet. Ton Vendervan wordt vanaf heden jullie Kapitein. Ik zal voor de rest van deze reis aanblijven als waarnemend kapitein.”

Iedereen keek elkaar geschokt aan. Deze plotselinge kapiteinswisseling kwam duidelijk als een onverwachte verrassing.

Kapitein Panieck nam voor sterker dramatisch effect even een stilte in acht terwijl iedereen dit nieuws liet bezinken en ging toen verder. “Al lang geleden ben ik tot dit besluit gekomen en het staat dan ook vast. Ook wat betreft deze reis, we vertrekken vandaag nog. Breng het schip in gereedheid, zodat we koers kunnen zetten naar de Kloof van Dorma en Ordiam!”

Terwijl iedereen opstond en al mompelend en met enig rumoer het vertrek verliet, wenkte Kapitein Panieck beleefd naar Kapitein Dubbelhoofd. “Matroos Dubbelhoofd”, glimlachte hij, “Allereerst, nogmaals, van harte welkom aan boord. U mag nu Baul Peck volgen. Hij zal u de materialen tonen die u zullen helpen bij het doen van uw werk hier op ‘Het Seylend Fregat’. U heeft een verfrissende functie toebedeeld gekregen en ik heb persoonlijk zeer hoge verwachtingen van u. Mijnheer Mellens zal Reijn Peterders gaan helpen.”

Kapitein Dubbelhoofd was in zijn nopjes bij het horen van deze motiverende woorden. Dit beloofde veel goeds voor zijn nieuwe functie. Hij verliet in opperbeste stemming de kajuit van Kapitein Panieck en nam nog een verse appel uit de appelton die naast de ingang van de kajuit stond. Toen hoorde hij, min of meer toevallig, Kapitein Panieck de volgende vraag aan Reijn Peterders stellen:

“Hoever staat het met ons geheime project? Ik wil niet hebben dat wij er ooit nog zo gehavend vanaf komen als na die plotselinge tegenslag van onze vorige reis.”

Kapitein Dubbelhoofd kon zijn nieuwsgierigheid bij het horen van deze mysterieuze woorden niet bedwingen. Hij sloot zachtjes de deur en legde er toen gretig zijn oor tegen te luister.

“Ach Anton, het is ver klaar”, hoorde hij Reijn Peterders antwoorden. “Heel erg ver. Maar ik moet op dit punt echt jouw inbreng hebben. Anders kan ik dit hele, hé-le moeilijke iets niet volbrengen”

“Nog even geduld, Reijn”, zei Kapitein Panieck. “Ik heb denk ik door hoe het werkt.”

Reijn Peterders zei hierop tegen Kapitein Panieck: “Anton, Anton, ik moet op reis. Ik ga proberen of ik niet iemand kan vinden, eh, die de Kolkende Klok wil kopen.”

“De Kolkende Klok?” mompelde Kapitein Dubbelhoofd. Op dat moment leunde hij per abuis op de deurklink, en in luide galmende tonen klonk toen het volgende over het hele schip, als een soort alarm dat afging:

*Knibbel, Knabbel Kneurtje,
Wie staat daar voor mijn deurtje?*

Kapitein Dubbelhoofd schrok ontzettend. Onmiddelijk ging de deur van de kajuit open. In de deuropening stonden Anton Panieck en Reijn Peterders.

“Nu heeft Matroos Dubbelhoofd achter de deur staan luisteren en zodoende ál-les gehoord!”, zei Reijn Peterders.

“Ik hoop, mijn allerbeste matroos Dubbelhoofd, dat u begrip kunt tonen voor mijn standpunt in dit geval”, glimlachte Kapitein Panieck, “Ik weet al dat u een beste man man

bent die het allemaal goed bedoelt. Maar u moet ook beseffen dat ik het in mijn positie niet kan dulden dat u gevoelige gesprekken met mijn hoogste officiers afluistert.”

“Aan deuren luisteren is een lelijk iets!” voegde Reijn Peterders hier aan toe.

“Inderdaad,” glimlachte Kapitein Panieck. “Een kapitein van een schip moet, zoals u kunt begrijpen, bepaalde informatie voor zichzelf kunnen bewaren. En deze informatie pas met zijn bemanning delen wanneer hij de tijd daarvoor geschikt acht.”

“Dat begrijp ik” verontschuldigde Kapitein Dubbelhoofd zich.

“Uiteraard,” glimlachte Kapitein Panieck geduldig. “Maar ik kan niet toestaan dat op mijn schip gespioneerd wordt. Misschien kunt u daar over nadenken, wanneer u zodadelijk voor mij het hele dek van voren naar achteren gaat schrobben. En tot die tijd dat ik de informatie aan de bemanning kenbaar maak, houdt u voor zich wat u zojuist gehoord heeft.” Kapitein Panieck tipte de voorkant van zijn hoed, zei “Dag heren”, en liep het dek op.

Kapitein Dubbelhoofd voelde zich nogal opgelaten. Hij was potverdorie ooit kapitein geweest op zijn eigen schip en nu kreeg hij hier weer te maken met dit soort beginnersonzin. Het leek alsof de neerwaartse spiraal van vernedering maar niet op wilde houden. Zijn bloed begon een beetje te kolken als hij er aan dacht. Maar daar kwam Mex Mellens naar hem toe gerend. “Voorzichtig, Kapitein Dubbelhoofd, want Kapitein Panieck is de kapitein van dit schip en zoals u weet horen wij hier eigenlijk niet. En u zou zelf in zijn schoenen waarschijnlijk hetzelfde hebben gedaan. Let erop, dat we een zo laag mogelijk profiel houden.”

Even later aan dek, dompelde Kapitein Dubbelhoofd, nu Matroos Dubbelhoofd, de flos van zijn zwabber onder in het water. “Verfrissende functie, phuh.” Hij probeerde nogmaals die zwarte plek op het dek weg te schrobben die hem zo dwars zat. Maar die hem in geen duizend zeemijlen zo dwars zat als het feit dat hij, Kapitein Dubbelhoofd, met al zijn zeeën van ervaring, na al die jaren van hard werken beloond werd met deze degradatie tot dekschrobber.

Nu kwam Baul Peck naar hem toe gelopen en reikte hem een klein glas aan met een drankje erin. “Hier, drink dit.”

“Wat is dat?” vroeg Kapitein Dubbelhoofd.

“Dit zijn orders van de Kapitein”, glimlachte Baul Peck.

“Nog meer orders?”, gromde Kapitein Dubbelhoofd.

“Toe, drink het, drink het!”, brulde Baul Peck met een ietwat ongeduldige grijns.

In één teug goot Kapitein Dubbelhoofd het drankje naar binnen. Maar al voordat hij het goed en wel in zijn keel had begon het vreselijk te branden. “Gatverdakke, Peck! Wat in de naam van Triton is dit vervloekte spul? Wat zijn dat voor sakkerse streken?”, brulde hij terwijl hij kuchend en proestend op zijn borst klopte. Zijn gezicht was knalrood.

“A-há”, grijnsde Baul Peck, zijn vinger hoog opgeheven in de lucht. Hij had deze vraag duidelijk zien aankomen. “Dit noemen wij zeebonken nu rum, mijn beste matroos Dembelhoofd. Kapitein Panieck geeft zijn bemanning altijd een borreltje voordat we aan de slag gaan. Dan werken we beter, volgens hem. Voor de meeste nieuwkomers is dit wel even slikken. Maar wees gerust, het scheelt een slok op een borrel!”

Hij gaf Kapitein Dubbelhoofd hierop een ruwe klap op zijn schouder en barstte uit in een bulderlach. “Snap je ‘m?”, bulderde Baul Peck terwijl hij Kapitein Dubbelhoofd ook nog

met zijn elleboog aanstootte “Op een borrell” En komisch hinnikend van het lachen liep Baul Peck terug naar het stuur op het achterdek.

Kapitein Dubbelhoofd veegde zijn mond af met de achterkant van zijn hand en wierp Baul Peck een vieze blik toe.

Daar bij het stuur stond ook Kapitein Panieck. Hij zette zijn handen aan zijn mond en riep. “Alle hens aan dek, Kapitein Vendervan?”

“Jawel, Kapitein Panieck”, riep Kapitein Ton Vendervan van de andere kant van het schip. “We kunnen vertrekken”.

“En Mijnheer Peck, vergeet u niet wat ik u altijd blijf zeggen?”, zei Kapitein Panieck tegen zijn stuurman.

“Zeker niet, Kapitein Panieck”, lachte Baul Peck. “Bakboord kijken en stuurboord sturen”

“Zeer goed!”, riep Kapitein Panieck. “Kapitein Vendervan, aan u de eer.”

“Stuur haar de haven uit!”, riep Ton Vendervan. “We zetten koers naar de open zee.”

Mex Mellens kwam nu de trap op vanuit het ruim en kwam bij Kapitein Dubbelhoofd staan. “Fantastisch allemaal, vindt u niet Kapitein Dubbelhoofd? Ik heb zojuist met Reijn Peterders de coördinaten in het Koersuitstippelvaarnavigatie-systeem¹ gevoerd. Wat een geweldige ervaring is dit. Schitterend.”

“Het is vanaf nu Matroos Dubbelhoofd”, zei Kapitein Dubbelhoofd. “Mellens, ik wil niet te dwingend overkomen, maar heb je al een manier gevonden waarmee we weer terug kunnen komen?”

“Nog steeds niet”, zei Mex Mellens. “Maar het heeft de hoogste prioriteit.”

“Mooi zo”, brulde Kapitein Dubbelhoofd. “En Mellens, heb ik nog een vraag aan jou. Een vraag die ik al had toen we het schip voor het eerst betraden. Waar zijn in vredesnaam de zeilen van dit schip? En is er echt maar één mast?”

“Ik kan daar wel wat van vertellen, de kracht een dergelijke creatie bestaat uit een reeks speciale effecten. En ze hebben hier ook een nieuw systeem ontdekt om masten te maken. Dat is uit de basis van het dek onder hoge druk masten uitschuiven. Zij moeten gedurende de hele dag masten kunnen produceren en dat doen ze met dit systeem perfect.”

Kapitein Dubbelhoofd keek naar het dek. En inderdaad, uit het dek kwamen langzaam de masten naar buiten gedraaid. Eerst een kwartslag naar links, dan weer een kwartslag naar rechts. En zo draaiden de masten langzaam omhoog, totdat ze helemaal waren uitgeschoven. Naast de middelste mast voor het kraaiennest, die er dus al was, kwamen er nu twee nekmasten bij op het voor- en het achterdek. Het was een bijzonder ongewoon, doch zeer indrukwekkend gezicht.

“Dat zijn ze dan, Kapitein Dubbelhoofd, ehm... Matroos Dubbelhoofd”, zei Mex, glimmend van genoegen. “De beroemde nekmasten van Reijn Peterders.”

“Nekmasten?”, vroeg Kapitein Dubbelhoofd. “Wat heeft die naam te betekenen, Mellens?”

“Ik weet het niet precies, het gerucht gaat dat het iets te maken heeft met een zeer langgenekte man die Reijn Peterders ooit ontmoette, geloof ik”, zei Mex.

“En de zeilen?”, vroeg Kapitein Dubbelhoofd. “Ik zie dan wel masten, maar waar zijn die zeilen?”

Mex Mellens glimlachte.

“Die zijn nog ingeklapt, mijn beste Kapitein Dubbelhoofd! Maar ook daar komt spoedig verandering in. Ziet u die bundels aan de nekmasten hangen?” Kapitein Dubbelhoofd zag

¹ Zie ‘Kapitein Dubbelhoofd en Kapitein Trippelhoofd’ voor een gedetailleerde uitleg van dit vernuftige systeem

weer die vreemde coconnen die aan de nekmasten en het kraaiennest hingen. “Reijn Peterders heeft een systeem gevonden waarbij de zeilen als een soort van bloem uitklappen. Hiervoor worden de op het eerste gezicht vreemde combinaties van corsetbaleinen en zeilen gebruikt.”

Terwijl Mex aan het praten was openden de coconnen zich en begonnen ze zich langzaam open te krullen.

Mex ging verder: “Ten behoeve van een natuurlijk effect moesten de bewegingen van de doeken onderling iets verschillen. Daarom is het staal van de corsetbaleinen met cellulose afgewerkt en is het met een enorme tang gekruld en daartegen komt dan het zeil.”

Het zag er nu inderdaad uit als een enorme, overmaatse, groteske bloem die zich versneld openvouwde. En jawel hoor, de opengevouwde ‘bladeren’ namen nu langzaam de vorm van zeilen aan.

“Door hier nu met geautomatiseerde blaasbalgen lucht in te blazen gaat de balein overeind staan waardoor het zeil geopend wordt”, zei Mex enthousiast. “Doordat de baleinen met de hand gekruld zijn gaat het ene zeil net wat sneller open dan het andere en is het natuurlijke effect bereikt. Net als een bloem. En als je de lucht er vervolgens uit laat, dan krult het zeil natuurlijk weer in zijn oude vorm terug.”

“Hier kun jij nog wat van leren, Mellens!”, zei Kapitein Dubbelhoofd. “En Peterders heeft dit briljante staaltje techniek bedacht?”

Mex Mellens glimlachte. “Dit systeem is de grote trots van Reijn Peterders en ‘Het Seylend Fregat’. Het moet natuurlijk geen kopie zijn van al bestaande zaken. Dus je moet telkens weer je lat wat verleggen, door te zorgen dat je weer unieke dingen bedenkt die, samen met het schip, een totale impact en een totale overrompeling voor jou betekenen. Dat maakt dit schip in combinatie met die effecten tot een absoluut unieke belevenis.”

Toen ‘Het Seylend Fregat’ even later vak Zwartbaard Zes C verlaten had en naar de open zee koerste, was er nog een kleine verrassing. Terwijl ze verschillende schepen passeerden die in de haven lagen zei Mex plotseling enthousiast:

“Kijk eens daar, Kapitein Dubbelhoofd. Daar ligt ‘De Halve Maen’! Nooit gedacht haar nog eens te zien.”

Kapitein Dubbelhoofd zag het nu ook. Het schip dat Mex gezien had was inderdaad zijn oude schip. Langzaam kwam het dichterbij. Kapitein Dubbelhoofd kreeg een brok in zijn keel toen hij zei:

“Het is nog niet ‘De Halve Maen’, Mellens. Haar naam is nu nog ‘De Zes Zeeën’ en ze staat nog onder het bevel van Kapitein Krakepit. Pas toen ik haar Kapitein werd heb ik haar ‘De Halve Maen’ gedoopt.”

“‘De Zes Zeeën?’”, vroeg Mex Mellens. “Maar Kapitein Dubbelhoofd, dat zijn er toch...”

“Stel maar geen vragen, Mellens”, bulkte Kapitein Dubbelhoofd. “Haar huidige Kapitein, Kapitein Krakepit, dat was maar een vreemde snuiter.”

Het zien van het schip, dat op dat moment in de toekomst honderden kilometers verwijderd van hier en enkele tientallen meters beneden de zeespiegel lag, bracht een vreemd gevoel van melancholie met zich mee. Het was een droevig gevoel, gecombineerd met een zekere woede en vooral veel frustratie, omdat uiteindelijk zijn eigen broer direct verantwoordelijk was voor hun huidige precaire situatie. Het ook een merkwaardig moment. Kapitein Dubbelhoofd moest op deze manier afscheid nemen van zijn schip, alleen was het nu zijn schip nog niet. Het was nog zo nieuw, dat je de verf, het verse hout en het nieuwe touw nog kon ruiken. Maar Kapitein Dubbelhoofd vergat snel zijn zorgen toen hij op het dek die goede oude Kapitein Krakepit zag, de laatste kapitein die zich nooit in vreemde wateren begaf vanwege die eeuwenoude en (ook in die tijd reeds) lang achterhaalde angst over de rand van de aarde te vallen.

“Naar Indië gaan we”, hoorde hij die oude vertrouwde Kapitein Krakepit met die bekende krakerige piepstem roepen, terwijl ze het schip passeerden. “Wij nemen geen risico’s! Naar Indië en geen mijl verder. Knoop dat goed in jullie oren! Geen mijl verder!”

Het was laat. De zon was allang weggezakt en de meeste bemanningsleden van ‘Het Seylend Fregat’ hadden hun bedden gezocht voor de nacht. Maar niet Kapitein Dubbelhoofd. Vlak voordat hij zich die avond had teruggetrokken in zijn kajuit was Kapitein Panieck nog even bij hem langs geweest om hem te vertellen dat “Matroos Dubbelhoofd” als “straf” voor het afluisteren het dek “nogmaals een keer helemaal mocht schrobben”. Het leek wel alsof de Kapitein de Kapitein uit zijn schulp aan het lokken was.

“Vervloekt zij die oude zeeleeuw”, bromde Kapitein Dubbelhoofd tot zichzelf. Hij sopte de zwabber nog eens goed in het water. Kapitein Panieck lag natuurlijk al lang breeduit in zijn bed te slapen en hij stond hier nog. Alhoewel, uit de kajuit kwam nog een witte gloed. “Verdraaide betersweter”, gromde Kapitein Dubbelhoofd. De witte gloed ging nu over in een donkerrode gloed, die snel veranderde in een gele gloed. “Als hij toch eens wist met wie hij hier te maken had.”

Vanaf de boeg kwam uit de donkere nacht een gestalte naar hem toe. Het was Rod Buus. “Toe, Matroos Dubbelhoofd, zet het toch uit uw hoofd.” Zei hij bijna zingend met zijn krassende stem tegen de kapitein. Hij glimlachte naar Kapitein Dubbelhoofd en bestudeerde hem vanachter zijn brillenglazen met zijn twinkelende kraaloojes. Zijn grote bos bruine krullen waaide rustig in de zachte wind. “Als je gaat varen heb je een schip. En ze hebben hier natuurlijk ook een soort schip gemaakt en dat schip bestaat toch voornamelijk uit afwegingen. En de beslissingen en het ontwerp zijn van Kapitein Panieck en dat is iemand met zoveel ambitie en uitdrukkingsvermogen, de ervaring en de wijsheid die hij heeft zijn zo inspirerend, en het verhaal dat-ie erbij vertelt, dat is natuurlijk al een heel belangrijk gegeven waardoor ik als het ware op gang wordt gebracht. Het is net alsof je een motortje start.”

“Jamaar hij weet ook weer niet alles, die knorrige brompot”, bromde Kapitein Dubbelhoofd.

“Ach, zo erg is het heus niet. Hij is onze kapitein. Dan heb ik een idee en dat laat ik aan ze horen en dan zeggen ze: “jamaar volgens mij kan het nog meer zo”, of “we raakten d’r nog niet zo opgewonden van” en dan ga ik naar de kombuis en dan maak ik het anders en dan neem ik dat op in mijn hoofd en zo gedurende de tijd kom je dicht bij elkaar toe.”

“Of groei je juist alleen maar verder uit elkaar”, bromde Kapitein Dubbelhoofd.

“Weet je wat?” lachte Rod Buus “Jij ziet eruit als iemand die wel een blij liedje kan gebruiken”,. Zijn kraaloojes straalden toen hij zijn harp onder zijn jas vandaan toverde en met zijn krassende stem vrolijk begon te zingen:

*Heb je wel gehoord van die Mopperpot steen,
Waar die Matroos Dubbelhoofd op zat?
Die kon morren, over alles knorren,
Een uur en een dag
Na een week nog geen lach
Een maand en een jaar
En nog was 't niet klaar*

*En hoe hard hij ook van de slaap moest gapen,
Nog kon Matroos Dubbelhoofd van zijn gemopper niet slapen...*

Rod Buus zong het met zoveel toewijding en zo grappig, dat Kapitein Dubbelhoofd het niet kon helpen een glimlach op zijn gezicht te krijgen. “Ach weet je, Buus, misschien heb je gewoon gelijk. Al dat gejammer en gemopper van mij leidt helemaal nergens toe.”

De deur van de kajuit ging open en Kapitein Panieck verscheen op het dek. “Ik hoorde nog stemmen en zingen. Ik kwam eens poolshoogte nemen”.

“Ik moest het dek immers nog schrobben”, zei Kapitein Dubbelhoofd. “En Rod hier was een liedje voor me aan het zingen”.

“Nou, het is misschien vreselijk gek om te zeggen, maar, muzikaal ben ik eigenlijk helemaal niet”, lachte Kapitein Panieck “En want wat mij wel interesseert qua muziek dat is een oud speeldoosje of een kerkorgel, maar mijn muzikale kennis, dat is eigenlijk helemaal niets. Maar toch kan je je d'r toe aangetrokken voelen. Weet u wat, misschien is het tijd dat wij eens allemaal naar bed gingen, nietwaar? Het dek is er morgen nog en die zwabber gaat helemaal nergens heen.”

Kapitein Dubbelhoofd gooide zijn zwabber naar de emmer, die aan de andere kant van het dek stond. Hij miste en de zwabber vloog tussen de spijlen van de reling door recht de zee in en die zien we dus nooit meer terug. Kapitein Panieck liep terug naar zijn hut, waar de donkerrode gloed inmiddels was overgegaan in een gele gloed.

“ATTENTIE, MATROOS DRUBBELHOOFD!”, brulde iemand in het oor van Kapitein Dubbelhoofd. Kapitein Dubbelhoofd schrok wakker en keek in de toegeknepen ogen van Baul Peck. “Er is iets vreselijks gebeurd!”

“Zwabberende zwaardvissen”, brulde Kapitein Dubbelhoofd, die nog half slapend in zijn ogen wreef. “Wat is er dan gebeurd?”

Baul Peck grijnsde nu naar Kapitein Dubbelhoofd. “Nou, onze dekschrobber heeft zich verslapen!”

Kapitein Dubbelhoofd keek om zich heen. Er was licht achter de ramen. “Alle donders Peck, ik was nog tot laat aan het werk gisteren”, brulde hij.

Baul Peck kneep zijn ogen nog wat verder toe. “Maar dit is zeer ernstig, Matroos Drubbelhoofd! De gebruikelijke straf is die van kielhalen!” Baul Peck keek nu ook heel ernstig naar Kapitein Dubbelhoofd. “Maar ik zal mijn kaarten op tafel leggen, Matroos Drubbelhoofd. Ik mag jou, je bent een harde werker en het dek ziet er formidabel uit. Daarom zal ik het voor deze keer door de vingers zien. In plaats van kielhalen gaan we je ontbijt halen.” Hierop kon Baul Peck zijn lach niet meer bedwingen en schaterde het hij uit in een komisch gehinnik.

“Duizend gezonken galjoenen nog aan toe, Peck, ik doe je nog eens wat met die grappen van jou!”, bulderde Kapitein Dubbelhoofd. Hij sprong uit zijn hangnet, schroefde zijn houten poot vast en liep vervolgens met Baul Peck naar het dek.

Kapitein Dubbelhoofd kneep zijn ogen dicht toen hij het dek betrad en recht in de felle zon keek. Het was niet bepaald druk op het dek. Het was ook niet echt rustig. Vandaag was een dag met gezellige bedrijvigheid. Terwijl Reijn Peterders in een hoek instructies stond te geven aan Mex Mellens, was Boekanier Gijs in een andere hoek met een borstel de binnenkant van zijn kannonnen schoon aan het vegen. De Kapiteins Panieck en

Vendervan zaten, beiden gewapend met een potlood en tekenblok, midden op het dek wat te schetsen. In het kraaiennest zat Kapelaan Strariet iets voor te lezen aan Krakeeltje de tamme kraai.

Baul Peck kwam met wat beschuitbollen aangelopen en gaf er een aan Kapitein Dubbelhoofd.

“Alstublieft, mijnheer Dwobbelhoofd”, bulderde hij. “Met een volle maag werkt men doorgaans beter dan met een lege! Alhoewel men aan de andere kant met een leeg hoofd doorgaans weer beter werkt dan met een vol hoofd. Erg verwarrend allemaal, ik weet het. Kom, laten we eens gaan kijken wat onze kapiteins daar aan het doen zijn.”

Kapitein Panieck en Ton Vendervan waren druk aan het schetsen. Terwijl Kapitein Panieck met een strakke lijnvoering oesters tekende, heel simpel en klein, was Ton Vendervan met wilde potloodstreken een aantal bloemen aan het tekenen, groots en overweldigend.

“Lusten de heren een beschuitbol misschien?” bulderde Baul Peck.

Kapitein Panieck glimlachte vriendelijk en nam er eentje. “Nou, kerel, dank je wel hoor!”

“Het zijn mooie tekeningen!”, zei Kapitein Dubbelhoofd, terwijl hij het werk van de kapiteins bestudeerde.

“Dank u wel, Matroos Dubbelhoofd”, zei Kapitein Panieck beleefd. “Het zijn natuurlijk maar mijn idiote schetsen. Ik vind het altijd erg plezierig om eens even rustig naar de zee te kijken en rustig naar de meeuwen en dan ben je helemaal ben je los van alles en dan kan je weer eens opnieuw beginnen. Ik heb ook altijd in de buurt van de zee gewoond, als ik in het midden van het land woonde zou ik het als een soort van benauwenis voelen als de zee erg ver weg was.”

“Onze nieuwe kapitein ook een beschuitbol?”, bulderde Baul Peck tegen Kapitein Ton Vendervan, die juist met het zetten van zijn handtekening zijn tekening voltooide. “De grote opvolger van Kapitein Panieck?”

“Iedere beschuitbol wordt natuurlijk met graagte geaccepteerd”, glimlachte Ton Vendervan. “Kapitein Panieck opvolgen is natuurlijk onmogelijk omdat Kapitein Panieck een op zich staand fenomeen is. Dat vind ik op zich weer een fenomeen waar ik erg dankbaar voor ben geweest, uiteraard.”

“Laat de heren en mij eens zien wat u daar heeft, mijnheer Vendervan”, zei Kapitein Panieck.

Ton Vendervan toonde hen de tekening met de bloemen. Hij had een soort van enorme kelken getekend.

“Alle zeemeeuwen nog aan toe, maar wat moet dat toch voorstellen, Vendervan? Euh... Kapitein Vendervan?”, brulde Kapitein Dubbelhoofd.

“Dit zijn natuurlijk geen mooie tekeningen, het zijn beelden die, in ieder geval datgene oproepen wat je met woorden probeert uit te leggen. Er staat nog niets op papier, bijna niets. Dit is een idee voor een zithoek met een tafel op het schip in de vorm van bloemen. Want lekker zitten, dat associëren we natuurlijk heel graag met bloemen. Met luchtigheid en met vriendelijkheid. Ik zie verschillende bloemen voor me en die bloemen, om op te zitten, die staan op stengels en die staan tegen die grote bloem aan geschoven. Het zijn elementaire dingen, heel herkenbaar, mensen hebben er een referentie aan. En dan zie ik, ja, kelkjes, krukjes, kietelsprietjes, wat zijn het nou?”

“Het is natuurlijk een aardig concept”, glimlachte Kapitein Panieck. “Maar een gewoon bankje, wat zou je daar van gedacht hebben? Twee verticale balken met een plank er bovenop?”

Ton Vendervan bestudeerde de tekening nog eens.

“Ja, nu realiseer ik me weer dat het ook een zithoek moet blijven en in een tijd waarin de natuurwereld zo gedetailleerd bestudeerd wordt verdwijnt bij mij het tsjiep tsjiep en het

fuut fuut, verdwijnen... bloemen en die maken plaats voor die zithoek die in die ruimte kan zijn en waar de bemanning nog zou kunnen zitten.”

Kapitein Panieck glimlachte. “Ik heb altijd met veel enthousiasme getekend en ik hoorde ook van mijn moeder dat ik een keer voor het raam zat en dat ik ineens vreselijk zat te snikken omdat ik de regen niet kon tekenen, want het regende buiten.”

“Een echte malse regenbui, maar dan ook echte regen?”, vroeg Mex Mellens.

Kapitein Panieck knikte bevestigend.

Ton Vendervan legde zijn tekening nu aan de kant. “De beelden moeten ook nog worden afgezet tegen de mogelijkheid of wij met zijn allen, mijn collegae en ik, in staat zijn om die beelden om te zetten in een realiteit, in een zichtbare realiteit. En dan komen er keuzemomenten waarbij je gaat zeggen van ja, de dromen die gaan natuurlijk veel verder dan de horizon reikt, maar het zullen toch die mensenhanden zijn die het moeten maken.”

Kapitein Panieck staaarde over de reling van het schip, duidelijk diep in gedachten verzonken, alsof denkend aan iets wat hem duidelijk zeer dierbaar was. Hij sprak zachtjes: “Mijn eerste tekening maakte ik zelf toen ik een jaar of drie was, dus er zitten heel wat jaren tussenin en al die jaren heb ik heel hard getekend en ik kan wel zeggen met veel liefde.”

“Als het toch goed voor u is geweest, da’s toch het belangrijkste?”, zei Baul Peck.

Kapitein Panieck zuchtte. “Of het goed is of niet dat is natuurlijk niet aan mij om dat enigszins te beoordelen. Maar ik heb in ieder geval heb ik mijn best gedaan”

“Maar heb je er ooit echt iets aan overgehouden, aan al dat tekenen?”, brulde Kapitein Dubbelhoofd.

De ogen van Kapitein Panieck lichtten op: “Ik herinner me aan die eerste tijd, dat ik veel thuis tekende. Ik had toen ook een stilleventje getekend van een gedekte tafel, dat had ik ook met veel enthousiasme gedaan. Er was in Den Helder waar ik toen woonde een tentoonstelling van huisvlijt. Op die tentoonstelling werd die tekening van mij geëxposeerd en ik had een prijs gekregen. Vijf tuben verf en een fixeerspuitje en dat was voor mij eigenlijk het grootste succes wat ik ooit in mijn leven geboekt heb.”

Ton Vendervan nam een klein doosje uit zijn jas en glimlachte:

“Dat vind ik op zich weer zo’n fenomeen waar ik erg dankbaar voor ben geweest, uiteraard”. Hij opende het doosje. “Iemand wat snuiftabak?” Toen iedereen hem vriendelijk bedankte zei hij, ietwat verontschuldigend, “Ik ben een kettingsnuiver, maar van lichte snuiftabak”.

Mex Mellens en Reijn Peterders voegden zich nu ook bij het gezelschap. Terwijl iedereen druk met elkaar in gesprek was liep Mex Mellens naar Kapitein Dubbelhoofd.

“En Mellens, hoe gaat het met jou? Hopelijk is jouw werk wel uitdagend”, zei Kapitein Dubbelhoofd.

Mex begon enthousiast te vertellen. “Wat een geweldige kans is dit. Reijn Peterders is me momenteel de fijne kneepjes van zijn vak aan het bijbrengen. Wij zijn dus vol enthousiasme aan de slag gegaan, zelf een heleboel dingen bedacht en je werkt dan in een uitgebreid teamverband en in dat teamverband gebeuren de mooiste dingen en daar ontwikkelt iedereen, niet direct vanaf een tekening of vanaf een stukje papier, men heeft bijvoorbeeld een idee, Peterders heeft een idee. Nou, die techniekjes heb ik dan kijkend gisteravond naar de zee met een kladblok op mijn knie zitten tekenen.”

“Mijnheer Mellens is een eerlijke klecht!”, klonk het van achter hen. Het was Reijn Peterders, die zich nu bij Kapitein Dubbelhoofd en Mex Mellens voegde. “Hij werkt hard en legt zijn oor niet stiekem te luister als hij het niet zou moeten.”

“Alle donders, Peterders, kan ik het helpen dat ik toevallig...”

“Ach, ach, Matroos Dubbelhoofd, het is allang vergeven en vergeten”, lachte Reijn Peterders.

“En waarom hebben jullie in vredesnaam dat duivelse systeem bij die deur?”, vroeg Kapitein Dubbelhoofd. “Vertrouwt Panieck zijn bemanning niet?”

“Dat is geïnstalleerd toen de Zeeheer nog aan boord was”, legde Reijn Peterders uit. “De deurknop reageert op de mín-ste beweging. Het systeem maakt voor het geluid gebruik van de in de tachtigjarige oorlog uitgevonden bandrecorder.”

“Wat is er toch met die Zeeheer?”, vroeg Kapitein Dubbelhoofd. “Vendervan leek er nauwelijks van onder de indruk toen hij hoorde dat die Zeeheer in de problemen zat.” Reijn Peterders schudde zijn hoofd, alsof herinnerd aan een onplezierig feit, en zei: “De Zeeheer was een snode zeeman, die erg gierig was en steeds maar rijker wilde worden. Maar, de Zeeheer had nog meer slechte eigenschappen. Hij kon liegen als de beste en was nog oneerlijk ook. En hij verzond dan ook een héél boos plan. Hij was alleen maar bij Kapitein Panieck in dienst gekomen om stiekem achter ál-le geheimen te komen, in de hoop daar veel geld mee te kunnen verdienen. Waar de Zeeheer nadien heenging: niemand weet het het meer.”

Baul Peck voegde zich nu bij het gezelschap.

“Beschuitbol, mijnheer Peterders?. Mijnheer Mellens?”

“Oh wat lekker!”, glimlachte Reijn Peterders. “Dank je wel hoor! Merci!”

Op een zekere ochtend een paar dagen later koerste het schip zonder zorgen en problemen in de richting van de kloof van Dorma en Ordiam.

Plotseling begon vanuit het kraaiennest Krakeeltje, de tamme kraai, zenuwachtig te kraaien. Kapitein Dubbelhoofd keek wat er aan de hand was.

“Daarginds!”, riep Kapelaan Strariet vanuit het kraaiennest. “Aan bakboord beweegt iets zich snel in onze richting. Het is... nee, het lijkt wel...”

In de verte zag Kapitein Dubbelhoofd snel een grote witte vlek onder water dichterbij komen.

“Walvis, Daarr!”, riep Boekanier Gijs.

“Een grote Witte Walvis”, riep Kapitein Dubbelhoofd.

“Mijn hemel!”, riep Kapelaan Strariet, “We zijn allemaal verloren! Iedereen, red jezelf! Vrouwen en kinderen en geestelijken eerst!”

“Niet vuren”, riep Kapitein Vendervan. “We weten niet of dat visje iets kwaads in de zin heeft.” Hij keek nogmaals over de reling. “Maar... zet toch voor alle zekerheid het kanon maar vast klaar.”

“Kanon, Klaarr!”, riep Boekanier Gijs binnen de kortste keren.

Terwijl de walvis dichterbij kwam gezwommen minderde hij geleidelijk aan in tempo. Langzaam en onheilspellend naderde hij nu het schip.

“Gedoemd!”, riep Kapelaan Stariet, terwijl hij zijn armen in de lucht wierp en tot de hemel krijste. “We zijn gedoemd! We gaan eraan!”

De walvis lag nu recht voor het schip. Gespannen tilde Kapitein Ton Vendervan zijn hand op, ten teken dat Boekanier Gijs elk moment mocht vuren. Boekanier Gijs keek vol verwachting naar Kapitein Vendervan, waarschijnlijk omdat hij niet kon wachten totdat hij de lont weer eens mocht ontsteken.

Heel langzaam kwam de witte walvis boven water. Kapelaan Strariet slikte zenuwachtig. Baul Peck depte met zijn strikje zijn bezwete voorhoofd. De mond van de walvis opende zich. En toen had het volgende schouwspel plaats:

Uit de gigantische mond van de walvis kwam een zonderlinge figuur gelopen. De man had een wit kleed om zijn lijf geslagen. De man had een lange witte baard. De man hield een uurwerk vast. De man wees naar dit uurwerk. De man sprak:

“Zhijt allen gehroet, wie ick hier ontmoet!
Ick ben Jonas uyt den Wallevis.
En ik wijs precies hoe laet het is!
Zoals ghy allemaal hier kunt zien:
‘t is precies vier minuuten oover tien.
Adieu en tot ziens, want nu ga ick weer!
Maar graag zeg ik u, tot een volgende keer!”

De man liep weer terug in de mond van de walvis. De walvis sloot zijn gigantische mond en zakte langzaam terug in het water, de bemanning van ‘Het Seylend Fregat’ in absolute verbijstering achterlatend.

Aan boord was het muisstil.

Reijn Peterders verbrak de stilte.

“Verdorie”, zei hij geërgerd. “Mijn klok loopt ook ál-tijd achter”. En hij schudde hard met zijn uurwerk met de goudgekleurde zwaan dat juist begon te klingelen omdat het nu pas tien uur aangaf.

De reis verliep zeer voorspoedig. Mex Mellens spendeerde bijna al zijn tijd in opleiding van Reijn Peterders, Kapitein Dubbelhoofd schrobte lustig iedere dag het dek en ‘Het Seylend Fregat’ was over het algemeen een bijzonder aangenaam schip om op te zijn. Kapitein Panieck hield van een zekere formele afstand tussen zichzelf en zijn bemanning en Kapitein Dubbelhoofd zag hem hierdoor niet al te vaak. Echter, op zekere dag kwam Kapitein Panieck naar Kapitein Dubbelhoofd toe.

“Matroos Dubbelhoofd, ik heb heel even uw hulp nodig”, zei hij.

“Wat is er, Kapitein Panieck?”, vroeg Kapitein Dubbelhoofd.

“Nou, kijkt u eens, mijnheer Dubbelhoofd, mijnheer Peterders heeft enige dagen terug een klein kacheltje in mijn kajuit geïnstalleerd, en nou is dat kacheltje heel erg mooi, oud en romantisch, maar het schoorsteentje wat daar aan vast zit is niets meer dan zo’n vreselijk saaie nieuwe pijp. En nu wilde ik u vragen of u in die pijp misschien een paar mooie deuken kunt slaan, zodat het er allemaal wat gezelliger uit ziet.”

“Een kacheltje?”, brulde Kapitein Dubbelhoofd.

“Een oplossing van mijnheer Peterders, voor in de koude wintermaanden. Het houdt mijn hut lekker warm. Ik ben een uitgesproken wintermens. Helemaal, ja. Ik vind als de zomer afgelopen is, de maand augustus, en ik zie dat de bladeren dat die bruin worden en dat er later weer kale takken komen, dan begin ik me weer echt in mijn humeur te voelen, ja. Ik houd ontzettend veel van sneeuw, alhoewel ik op al dat vervelende ijs in mijn hut toch niet in het minst gesteld ben.”

“Ik doe het graag hoor”, zei Kapitein Dubbelhoofd. “Maar waarom heeft u het Peterders niet zelf gevraagd?”

“Mijnheer Peterders en Mijnheer Mellens zijn op het moment veel te druk bezig met een ander, belangrijker project”, zei Kapitein Panieck beleefd glimlachend. “Het duurt maar een minuutje en ik ben bang dat ik zelf niet meer zo jong en sterk ben als ik ooit geweest ben. Heeft u toevallig een hamer bij zich?”

“Eens even kijken”, brulde Kapitein Dubbelhoofd. “We hebben vast wel wat in die gereedschapskist daar.”

Even later vergezelde Kapitein Dubbelhoofd Kapitein Panieck naar de kajuit. Het kachelkje stond opgesteld tegen de rechterwand. Achter het kachelkje waren zelfs wat tegeltjes tegen de wand aangebracht met een fraai eendjesmotief. Het zag er uit als een gezellig oud ding, echter, de schoorsteenpijp hoorde er inderdaad niet helemaal bij. “Is dat het?”, brulde Kapitein Dubbelhoofd.

“Dit is het kachelkje”, glimlachte Kapitein Panieck. “Leuk he? Ik heb altijd de eigenaardigheid gehad van ontzettend veel te voelen voor alle mogelijke romantische dingen. En wat daarvan de oorsprong is, of waarom eigenlijk, ja, dat kan je zelf zo verschrikkelijk moeilijk zeggen. Ik weet dat ik heel erg gesteld ben op historie, dat ik alle dingen waar eigenlijk de tijd overheen gegaan is, dat ik die sterk waardeer en dat de dingen, waarbij helemaal geen tijd overheen gegaan is, dat ik die eigenlijk minder waardeer. En het kan van mijn kant een groot gebrek zijn, maarja, je bent nou eenmaal zo.”

Kapitein Dubbelhoofd luisterde naar Kapitein Panieck, maar tegelijkertijd dwaalden zijn gedachten af. Hier stond hij bij die man die hij altijd zo bewonderd had, wiens voorbeeld hij al die jaren gevolgd had. Maar hij vond het moeilijk om te vergeten dat zijn eigen broer in de toekomst zo ongeveer alles ongedaan had gemaakt waar hij zelf al die jaren voor gevochten had. Kapitein Dubbelhoofd beklom het houten trapje dat hij had meegenomen en begon met zijn hamer te tikken op het schoorsteentje. “Het is mooi om zo terug te denken”, zei hij terwijl hij stond te tikken. “Maar wat heb je er uiteindelijk aan als mensen alleen in het heden leven en zich niets van al die historie aantrekken?”

Kapitein Panieck knikte. “Een interessante redenatie, mijnheer Dubbelhoofd, u heeft natuurlijk volkomen gelijk. De romantiek dat is natuurlijk heel moeilijk onder woorden te brengen maar mijn werk is altijd van jongs af aan heel romantisch geweest en ik weet ook dat er een periode is geweest van een dertig, veertig jaar geleden en sommige nog, die vinden dat romantiek dat dat eigenlijk niet mag. Dat romantiek, dat dat eigenlijk een misdaad is.”

“Alle donders Panieck, zo erg zal het toch niet geweest zijn?”, brulde Kapitein Dubbelhoofd, terwijl hij lustig verder tikte.

Kapitein Panieck schudde zijn hoofd en zei: “Er is zelfs een periode geweest, dat, nouja, als je iemand vermoordde, dat was zo erg niet, maar ik bedoel als je romantiek bedreef en goed probeerde te doen, dat was eigenlijk pas erg. En dat was dan ook dat je met dit werk bij de, ja, in de zeevaart eigenlijk geen plaats kreeg. Omdat in de zeevaart mochten romantiek en goedgeoedigheid niet voorkomen, dat was eenvoudig een fout. Op het ogenblik is het helemaal veranderd en het mag weer.” Kapitein Panieck pauzeerde even om het schoorsteentje te bestuderen. “Het begint al ergens op te lijken, maar nog wat meer deuken daar op dat linkse stuk. Begin daar eens even flink tegenaan te slaan.”

“Hierzo?”, brulde Kapitein Dubbelhoofd. Kapitein Panieck knikte. Kapitein Dubbelhoofd ging verder met timmeren. Panieck kon dan wel gelijk hebben dat romantiek en goedgeoedigheid nu weer in de mode waren, maar dat kon nooit eeuwig duren. Niet zolang er lieden zoals nota bene zijn eigen broer rondliepen. “Maar Panieck”, brulde hij. “Ook al staan de mensen nu dan weer wat meer open voor je ideeën, je weet, dat kan

nooit eeuwig duren. Wat nu als ik je zeg dat ik denk, nee, dat ik weet dat die scheepvaart uiteindelijk in de toekomst alleen maar weer harder wordt; dat de mensen maar wat doen. Dat ze misschien jouw gedachtegoed overnemen, maar dat je visie verloren gaat, dat de bezieling en de goede intenties erachter verloren gaan? Dat jouw morele waarden en oprechtheid, dat romantische korset van het zeemanschap, dat dat altijd in dienst zal staan van zij wiens hebzucht nooit verzadigd kan worden?”

Kapitein Panieck glimlachte. “Ik weet dat ik de ouwe tijd altijd heb afgebeeld, gezien door een mooi gekleurd glas. Daar ben ik me heel erg van bewust, want ik heb ook echt beleefd in Den Helder aan het begin van de eeuw, met allerlei ziekten, hele gezinnen die werkelijk uitstierven en alle narigheid, de mensen die ontzaglijk hard werkten en eigenlijk hun hele leven niet verder kwamen dan een droge boterham. En dat zijn, alle mogelijke dingen die ik wel degelijk weet en die ik wel degelijk, ja, tot me door heb laten dringen. Maar ja, als ik dan eenmaal aan het werken ben, dan zie ik misschien teveel de pittoreske kant van de dingen en dan, ja, dan komt er een goeie ouwe tijd tevoorschijn, die natuurlijk wel geïdealiseerd is, daar ben ik me ook heel erg van bewust.” Hij draaide zijn hoofd wat naar rechts. “Daar onder, slaat u daar onder nog eens een paar keer”.

Kapitein Dubbelhoofd haalde een paar keer flink uit. Het schoorsteentje begon aardig uit zijn oude vorm te komen. “Maar Panieck, je kan er niet eeuwig zijn om de zeeën te bewaken. Je bent ook bepaald niet de jongste meer.”

Kapitein Panieck glimlachte. “Natuurlijk niet, u heeft wederom volkomen gelijk. Er wordt mij wel eens gevraagd: “Wat doe je in de toekomst?”. Ik vind het een eigenaardige vraag voor iemand die zo oud is als ik om je sterk te baseren op de toekomst. Ik kan alleen dit zeggen: Ik hoop nog een paar leuke tekeningen en vooral een paar aardige schilderijen te kunnen maken en ik weet zeker, als ik nog vijftig jaar er bij zou krijgen, wat natuurlijk zeker niet het geval is, dan zou ik die dolgraag gebruiken om nog verder te werken.”

Kapitein Dubbelhoofd sloeg nog eens flink tegen de schoorsteen. Toegegeven, dacht hij bij zichzelf, die Panieck was zichzelf goed bewust van zijn optimistische insteek en hij had in zijn leven veel succes geboekt met zijn positieve benadering. Maar het zat hem toch nog niet helemaal lekker. “Panieck, je bent zeker niet naïef, maar dat was ook zeker niet wat ik zeggen wilde. Ik ben alleen bang dat niemand denkt zoals jij in de toekomst. Dat al het mooie dat nu is plaats zal maken voor alleen maar zaken waar geld aan is te verdienen. Ze stelen je ideeën en je ontwerpen, maar gooien al die principes waar je zo hard voor hebt gevochten zo overboord voor een paar extra florijnen. Hebzucht en macht worden uiteindelijk belangrijker dan het behoud van jouw principes. Die romantiek en goeddoenerij worden alleen ingezet als er geld aan is te verdienen.”

Kapitein Panieck glimlachte; “U schijnt veel te weten over de toekomst. Maar veel zorgen, dat ligt me niet. Ik heb vertrouwen in de toekomst, ik weet dat er anderen zullen zijn die van mij de fakkel zullen overnemen. Er zijn altijd mensen geweest die zich erg voor mijn ideeën hebben geïnteresseerd. Ach, en dan zou ik zeggen: wat wil je eigenlijk meer?”

Kapitein Dubbelhoofd veegde het zweet van zijn voorhoofd. De schoorsteen zat vol deuken. “Is dit zoals je het in gedachten had, Panieck?”

“Het is helemaal goed” Kapitein Panieck knikte instemmend en had een stralende glimlach. “Mijnheer Dubbelhoofd, wat kunt u mooie dingen maken!”

Even later stond Kapitein Dubbelhoofd weer op het dek. Hij had zich flink ingespannen daar in die kajuit van Panieck. Hij dacht ook dat hij die oude man misschien wat onderschat had, maar die oude man overschatte ook zichzelf. ‘Het Seylend Fregat’ onder zijn bewind voldeed nu dan misschien helemaal aan zijn wensen en eisen, maar als dit zijn laatste reis was zou hij die zaken niet lang meer kunnen controleren. En ook Vendervan zou er op een dag mee ophouden. En wie zou er dan nog overblijven? Nee, hij was het toch niet eens met Kapitein Panieck.

Terwijl hij zo in gedachten verzonken voor zich uit stond te staren, werd hij plotseling van achteren in zijn ribben gepord.

“Pssst, mijnheer Dabbohoofd!”

Kapitein Dubbelhoofd draaide zich om. Daar was niemand voor hem. En daar ook niet. Nouja, hij zou zich wel vergist hebben. Onmiddellijk werd hij weer in zijn ribben gepord. “Hierboven, mijnheer Debbohoofd!” Kapitein Dubbelhoofd draaide zich om en zag nu dat Baul Peck hem vanaf het bovendek aan stond te kijken. “Kom eens hier”, bulderde hij. “Ik wil u wat leuks laten zien. Kom snel, anders krijgt u het met mij aan de stok!” Kapitein Dubbelhoofd zag nu dat Baul Peck een lange stok vasthield, waarmee hij hem dus vanaf een afstand had gepord.

“Al goed, ik kom al hoor, Peck!”, riep hij.

Eenmaal boven nam Baul Peck hem mee naar de achterzijde van het schip. Hier liet hij Kapitein Dubbelhoofd een houten papegaai zien die tegen een wandje gespijkerd was. Het oog van de papegaai gloeide zachtjes in een rode kleur. Maar al snel hield het op met gloeien.

“Zwaaiend zeewier”, brulde Kapitein Dubbelhoofd. “Wat is dit voor iets, Peck?”

“Geweldig, is het niet?”, bulderde Baul Peck. “Dit is een van de nieuwste uitvindingen van Reijn Peterders; hij noemt het de PapegaaiGevormdeLuidSprekendeToonVersterker. De papegaai herhaalt wat je tegen hem zegt als zijn oog rood is, zodra het oog ophoudt te gloeien. Kijk en luister maar eens.”

Het oog van de PapegaaiGevormdeLuidSprekendeToonVersterker begon te gloeien. Baul Peck schreeuwde in alle macht:

“Die arme Matroos Djumbohoofd, die op dit schip zo vreselijk slooft die schrobt het dek de hele dag, zodat de rest het weer bevuilen mag.”

Het oog hield op met gloeien en de papegaai herhaalde met een hele hoge krijsende en versnelde stem luid over het hele dek de woorden die Baul Peck zojuist gezegd had. Wat een wonderlijk ding!

Kapitein Dubbelhoofd begon hard te lachen. Die Baul Peck had werkelijk een steekje los, en niet bepaald de steek die hij als hoofddekseel droeg. De kerel had hem nu zijn zoveelste flauwe streek geleverd en Kapitein Dubbelhoofd gaf het op. Hier viel niet tegen te vechten. Hij kon er nu echt alleen nog maar hard mee lachen.

“Wacht eens even, Peck, nu ben ik aan de beurt”, brulde hij. Het oog van de papegaai begon te gloeien.

“Baul Peck is helemaal knettergek.”

En met een luide krijsende stem herhaalde de papegaai even later deze woorden.

“Kijk eens aan, kijk eens aan”, bulderde Baul Peck terwijl hij met zijn komische gehinnik enthousiast in zijn handen wreef. “Een aardige eerste poging, het begint langzaam ergens op te lijken. Ik wist wel dat u het vroeg of laat een keer zou leren, Matroos Dobbolhoofd. Het kan alleen misschien nog wat pittiger, zoiets als dit.”

Het oog van de papegaai begon weer te gloeien en Baul Peck riep:

“Nee Boekanier Gijs, die is niet goed wijs

Geef hem maar één schot; hij schiet alles kapot!”

Weer galmden de woorden in die hoge krijsende toon over het hele schip.

“Het is waarr, het is waarr”, klonk het vanaf het dek.

Kapitein Dubbelhoofd was aan de beurt. Als Rod Buus liedjes over mij kan schrijven, zo dacht hij, dan kan ik het ook. Het oog gloeide en hij riep:

“Rod Buus die beste man, die zo goed componeren kan.
Die houdt pas op met zingen, als je oren er van springen.”

En de woorden galmden over het dek. Nu was de beurt weer aan Baul Peck.

“Reijn Peterders...”, begon hij. Hij stamelde toen en hakkelde wat onverstaanbaars, totdat het oog op hield te gloeien. “Jamaar ik kon toch ook zo snel niets bedenken dat rijmde op –eterders?”

Kapitein Dubbelhoofd dacht terug aan het gesprek dat hij zojuist had gehad. Voordat hij goed en wel na had gedacht flapte hij eruit: “Wacht eens even! Ik heb een hele goeie”. Het oog begon weer te gloeien.

“Kapitein Panieck, met al zijn romantiek
Die denkt zo antiek, het maakt een mens zeeziek!”

Terwijl de woorden met die luide, krijsende, versnelde stem over het hele dek werden herhaald, kwam Baul Peck niet meer bij van het lachen. Kapitein Dubbelhoofd had zelf ook de tranen in zijn ogen staan. Dit vreselijk kinderachtige spelletje werkte op de een of andere manier heel erg ontspannend. Baul Peck veegde met zijn strikje zijn tranen weg. “O, die is leuk”. Hij had dit echter nog maar nauwelijks gezegd of hij hield abrupt op te lachen. “Kapitein Panieck!”, riep Baul Peck geschrokken. Hij wees met zijn vinger naar iets achter Kapitein Dubbelhoofd.

“Ja, kapitein Panieck!”, schaterde Kapitein Dubbelhoofd. “Is een beetje excentriek.”

“Nee, Kapitein Panieck, die achter je staat”, zei Baul Peck, die nu lijkbleek was. Zijn felle rode strik stak fel af bij zijn witte gezicht.

Kapitein Dubbelhoofd draaide zich geschrokken om.

“Mijnheer Peck”, glimlachte de oude kapitein van ‘Het Seylend Fregat’ beleefd. “Mijnheer Dubbelhoofd.” Kapitein Panieck had zich zonder dat ze het door hadden bij hen gevoegd op het bovendek.

Kapitein Panieck haalde diep adem en zei toen heel ernstig: “U bent beiden zeer bekwame zeelieden, over dat feit twijfel ik niet. En u weet beiden dat ik best wel wat kan hebben. Maar voor een kapitein, een man met het gezag in deze hierarchie, gaat dit toch net iets te ver.”

“Mijn excuses, Kapitein Panieck”, zei Kapitein Dubbelhoofd. Hij voelde zich als een klein kind zo opgelaten omdat hij zo lelijk was betrapt. “Het was echt alleen maar een grap hoor. Het floepte er zo uit voordat ik het door had.”

Kapitein Panieck knikte vriendelijk. “Dat weet ik wel. Maar u weet dat een kapitein zulk gedrag niet door de vingers kan zien. U zou het zelf als kapitein ook niet kunnen doen. U gaat vannacht nog maar eens het dek van voor naar achter schrobben, matroos Dubbelhoofd.”

“Het was mijn idee”, bulderde Baul Peck. “Als hier iemand straf verdient, dan ben ik het wel.”

“Dat had ik al begrepen, mijnheer Peck”, glimlachte Kapitein Panieck. “Vandaar dat u op uw beurt morgennacht het dek van voor naar achter mag gaan schrobben. Dag heren.”

Kapitein Dubbelhoofd wierp de kajuit van Kapitein Panieck een smerige blik toe. “Het is een goede vent, die Panieck, maar af en toe het roer wat laten varen zou ‘m geen kwaad

doen.” In de kajuit brandde zachtjes een geel licht. “Milde dictator... milde dictator... milde onzin is dat! Als hij toch eens wist dat ik goed weet hoe een Kapitein zich gedragen moet.” Wild smeed Kapitein Dubbelhoofd de zwabber op het dek, waarna hij weer verwoed begon te schrobben. “Dit is geen werk voor een ervaren kapitein als ik. “Let erop, Kapitein Dubbelhoofd, dat we een zo laag mogelijk profiel houden”, dat zei Mex. Nou, veel lager dan dit kan ik het niet bedenken hoor, Mellens!” Terwijl hij dit alles zo zei keek Kapitein Dubbelhoofd opnieuw naar de kajuit van Kapitein Panieck. Het gele licht was weer rood geworden. “Ja hoor, ga maar lekker slapen,” mompelde de kapitein iets harder in de richting van de kajuit. “Ik geef je geen ongelijk. Sterker nog, ik geef je nooit meer ongelijk, want anders sta ik hier daarna weer de hele nacht te schrobben.”

Zijn ogen gingen weer terug naar de dekplanken, die verdwenen waren onder het vele schuim dat door het harde schrobben was ontstaan. In dit schuim was nu een paarse lichtspiegeling zichtbaar. Kapitein Dubbelhoofd keek op om te zien waar dit hoogst ongebruikelijke paarse licht vandaan kwam. Tot zijn grote verbazing zag hij dat het licht afkomstig was uit de kajuit van Kapitein Panieck.

“Wat in de naam van Poseidon...”, mompelde hij en terwijl hij dat zo mompelde veranderde het paarse licht in een groene gloed. Datzelfde speciale lichteffect had hij al eens eerder gezien, maar het was niet hier aan boord van ‘Het Seylend Fregat’. Kapitein Dubbelhoofd zette zijn zwabber in de emmer en liep behoedzaam naar de kajuit om te kijken of zijn vreselijke voorgevoel waar kon zijn. Daar aangekomen keek Kapitein Dubbelhoofd door het vettige glas naar binnen en zag zijn vermoedens hier inderdaad bevestigd. Maar wat moest Kapitein Panieck met zo’n duivels ding? De zwabber gleed uit de emmer en schoof de zee in en ook deze zwabber zien we nooit meer terug. Alle gedachten verdwenen uit het hoofd van Kapitein Dubbelhoofd, toen hij wat beter door het raam keek. Dat gordijn in de kajuit van de kapitein waar hij eerder die kroon bovenuit had zien steken was opzij geschoven. Twee paar handen hielden de bol vast. Het ene paar was van Kapitein Panieck; de Kapitein van ‘Het Seylend Fregat’ had zijn ogen dicht, bewoog niet en leek in een soort van diepe slaap of hypnose te zijn. In de bol was een mooie jonge vrouw zichtbaar. De bol, die ieder moment van kleur leek te veranderen, straalde nu een blauwe gloed uit. Kapitein Dubbelhoofd kon echter maar met moeite zijn blik afwenden van die akelige lichtgevende ogen van dat monsterlijke beeld dat daar zo onbeweeglijk in kleermakerszit tegenover Kapitein Panieck zat. Bijna twee keer zo groot als Kapitein Panieck, was deze figuur met groenige huid gekleed in een harnas met akelige spitse punten. Zijn lichtgevende ogen bewogen naar boven en naar beneden, terwijl zijn mond simultaan open en dicht ging. Het beeld had lange, akelige tanden, als een afschrikwekkend roofdier. Zijn groteske handen met die lange, uitgegroeide vergeelde nagels, waren het die eveneens de bol vasthielden. Waar deze duivelse creatie vandaan kwam wist Kapitein Dubbelhoofd niet, maar het beeld was duidelijk niet afkomstig van de hand van Kapitein Panieck; de vormgeving was daarvoor te groots en overweldigend en gestroomlijnd en industrieel.

Kapitein Panieck had tegen Reijn Peterders gezegd dat hij bijna doorhad hoe het werkte. ‘De Kolkende Klok’ had Reijn Peterders gezegd. Kapitein Panieck had hem verboden erover te spreken. Maar wie wist wat er wel niet mis kon zijn met Kapitein Panieck. Kapitein Dubbelhoofd schrok. Het hoofd van de mooie jonge vrouw veranderde nu langzaam in een schedel, die begon te lachen op een toon die door merg en been ging. Wat hier ook aan de hand was, dit was foute boel.

Kapitein Dubbelhoofd liep terug naar zijn hangmat. Hij was diep in gedachten verzonken. Hij sliep die nacht onrustig want hij maakte zich ontzettend druk. Wat hij had gezien had hem behoorlijk van slag gemaakt en zijn gedachten bleven er maar naar afdwalen. Want als Kapitein Panieck beïnvloed werd door dat duivelse ding, door die duivelse Gristalbol, dan zaten ze goed in de problemen. Langzaam dommelde hij weg.

Hij vloog hoog boven de horizon. Voor hem vloog een schip. Langzaam verdween de horizon en hij bevond zich nu tussen de sterren. Maar het schip was er nog, het vloog nog steeds voor hem. Kapitein Dubbelhoofd schoot een sterrenstraal uit zijn houten poot en vloog in versnelde vaart naar het schip. Aan boord van het schip stond een gestalte met drie hoofden. Het was zijn broer Trippelhoofd, die een Gristalbol vasthield. Kapitein Dubbelhoofd landde op het dek. Hij keek naar Kapitein Trippelhoofd, maar hij schrok. Hij keek recht in drie paar van zijn eigen ogen. Het waren niet de hoofden van zijn broer, maar zijn eigen hoofden die op de nekken van kapitein Trippelhoofd zaten. De gestalte tegenover hem hief de Gristalbol boven zijn hoofd en smet die toen met al zijn macht kapot op het dek. Een rode wolk verscheen uit de bol, een wolk die Kapitein Trippelhoofd omwikkelde. Kapitein Trippelhoofd veranderde in de wolk langzaam in Kapitein Panieck. Kapitein Panieck begon te lachen op die hele akelige toon, die door merg en been ging.

Kapitein Dubbelhoofd schrok weer wakker. Het was nog nacht. Hij nam een beslissing. Het was tijd dat hij Mex Mellens hierin ging betrekken. Hij moest weten hoe die duivelse bol in die ‘Kolkende Klok’ paste. Er stond teveel op het spel.

De volgende dag doemden in de verte de ijswanden van de kloof bij Dorma en Ordiam op. De kloof was een door alles en iedereen verlaten niemandsoord en de enige reden dat schepen zich er waagden was omdat je er via de ijszee in de Noordpool een aanmerkelijk stuk mee af kon snijden tijdens de lange reis naar het continent in het westen.

Terwijl Kapitein Dubbelhoofd woest en wild op het dek stond te schrobben kwam Reijn Peterders naar hem toe.

“Matroos Dubbelhoofd!”, zei Reijn Peterders. “Ik zie dat u hard aan het werk bent. Hard werken is een belangrijk iets! Onze kapitein bijvoorbeeld, die neemt ook zijn werk ál-tijd serieus. En hij moet ook wel want wij zijn, zoals u weet, aan boord van een schip met een moeilijke missie.”

“Luister Peterders, dat van gisteren maakt niet uit, dat was onze eigen schuld”, zei Kapitein Dubbelhoofd. “Ik kan goed snappen dat Panieck er niet om kon lachen.” Reijn Peterders leunde tegen de rood-groen geverfde reling van het schip “Laat ik u eens een verhaal vertellen over Anton Panieck. Bij de doop van ‘Het Seylend Fregat’ hebben we namelijk een grap uitgehaald met die ál-tijd serieuze en onkreukbare Anton Panieck. We hadden het bordje ‘Het Seylend Fregat’ bedekt met een bordje met de naam ‘Het Kweylend Fregat’. Anton was die dag te laat op de kade aanwezig om er nog iets aan te doen en Burgemeester Van der Denheij van de Kaltushaeve was al met zijn toespraak begonnen. Kapitein Panieck begreep er niets van, maar hij dácht wel, dat er iets niets pluis was. En ja hoor: hoe langer Anton naar het ijzingwekkende bord keek, hoe warmer hij het kreeg. Dat had toch niets, maar dan ook hé-lemaal niets met zijn oud-hollandse denkbeelden te maken, zo’n lelijk bord met die schreeuwende kleuren. Doch, aan het eind van zijn toespraak, waarin de kwaliteiten en verdiensten voor de zeevaart van mijzelf en

Anton nog eens benadrukt werden, vroeg Van der Denheij of Panieck dat bord nog even wilde weghalen: “Kapitein Panieck, zou ik U mogen vragen deze schanddaad van het schip te willen wegnemen?” Dat wilde de Kapitein maar ál te graag. Hij werd vreselijk boos, stapte er op af, rúkte het bord van de romp en was even met stomheid geslagen. Onder het vermaledijde bord stond met sierlijke letters de naam van het schip: ‘Het Seylend Fregat’. “Hoerá”, riepen de aanwezigen. En ze hadden veel plezier, dat ze die Kapitein Panieck zó lelijk bij de neus hadden genomen. Nou, u kan begrijpen wat een feest daar gevierd werd.”

Inmiddels koerste het schip verder. Terwijl ze de kloof naderden, begon in het kraaiennest Krakeeltje, de tamme kraai, zenuwachtig te kraaien. Het was alsof hij de bemanning voor iets wilde waarschuwen. Ja, daar was wel reden voor.

“Schip Ahoy!”, riep Kapelaan Strariet vanaf het kraaiennest.

“Gevaarr, daarr!” riep Boekanier Gijs. Hij keek en wees nors naar een schip dat in de verte vanachter een ijsberg verscheen.

“Waar is onze leiding?”, riep Reijn Peterders. “Die zitten zeker nog in de kajuit van de kapitein. Uh, ik zal ze wel even halen”.

Dit was zijn kans. Nu iedereen op zijn hoede was en dus was afgeleid en nu Reijn Peterders in de kajuit was, kon Kapitein Dubbelhoofd mooi onopgemerkt naar het benedendek sluipen. Hij zette zijn zwabber terug in de emmer en sloop via de trap naar beneden. Hij liep stilletjes door het ruim naar een deur waarop met sierlijke letters stond geschreven: ‘Werkplaats R. Peterders’. Hij opende zachtjes de deur. Mex Mellens was hier druk aan het werk. Kapitein Dubbelhoofd sloop naar hem toe. Mex schrok toen hij de kapitein zag en zei: “Kapitein Dubbelhoofd, wat doet u hier? U mag hier helemaal niet zijn!”

“Mellens, ik móet je wat vragen”, zei Kapitein Dubbelhoofd en hij keek eens om zich heen. Overal lagen vreemde techieken, schetsen, onderdelen, gereedschap en ga zo maar door. In een hoek lag een clavecimbel dat helemaal uit elkaar was geschroefd, in een andere hoek lagen blaasbalgen, porseleinen poppen, porseleinen waterlelies, noem maar op. “Maar kakelende kwallen, Mellens, wat is dit hier voor bedoeling?”

“Dit is onze werkplaats”, zei Mex Mellens. “Je hebt natuurlijk te maken met de ideeën van de kapitein van het schip en dat spreek je met een team door. Wij noemen zo’n team meestal een knutselclub en in die knutselclub ontstaan ideeën over hoe je bepaalde effecten, die je wilt bereiken vanaf het schip in het water, kunt bereiken, hoe je die zou kunnen maken.”

“En hoe voeren jullie dat dan uit?”, vroeg Kapitein Dubbelhoofd.

Mex Mellens ging verder: “Dat doe je dan door middel van proefopstellingen, je gaat wat in deze werkplaats uitproberen en het moet natuurlijk geen kopie zijn van al bestaande zaken dus je moet telkens weer je lat wat verleggen door te zorgen dat je weer unieke dingen bedenkt die, samen met die techiek, een totale impact en een totale overrompeling voor jou betekenen en dat maakt deze techniek in combinatie met die effecten tot een absoluut unieke belevenis.”

Kapitein Dubbelhoofd keek even snel om zich heen om het allemaal in zich op te nemen, haalde diep adem, en vroeg toen: “Mellens, ik heb een vraag over iets en het is belangrijk dat je me alles vertelt wat je weet hierover. Wat kun je me vertellen over de ‘Kolkende Klok?’”

Mex aarzelde. “Als u om u heen kijkt, dan ziet u dingen die u eigenlijk niet mag zien want dat zijn de concepten van onze bijzondere hoofdtechnicus.”

“Mellens, ik móet het weten”, zei Kapitein Dubbelhoofd heel serieus. “Ik heb gisteravond iets ernstigs gezien en ik moet weten of dat verband had met die Kolkende Klok.”

Mex aarzelde weer: “Reijn Peterders was heel erg duidelijk. Hij heeft me gezegd goed op te passen, dat er niemand binnenkomt.”

“Mex... De Kolkende Klok.”

“De Kolkende Klok...”, zei Mex Mellens aarzelend. “Juist ja. Ik kan daar wel wat van vertellen, dat is al een hele tijd geleden, dat ze toch een systeem wilden ontwikkelen waarmee ze door de zee zouden kunnen draaien. Dat is een manier van transporteren die, en dan kom je vanzelf op klokken terecht, die in klokken normaal is. In een klok circlen je, draai je. Dat zijn zaken die imaginair zijn en dat zijn zaken die wij denken dat dit publiek verschrikkelijk leuk vindt. Ze hebben een systeem gevonden waarbij het draaien, het kolkken, heel goed nagebootst wordt.” Mex tikte met zijn vinger op een maquette die voor hem stond. “Hier staat zo’n draaimodel daar al van. En daaromheen is Reijn Peterders zijn verhaal, zijn techniek gaan verzinnen, heeft de ‘Kolkende Klok’ daaromheen opgebouwd. Het is heel essentieel dat je dus zegt van goh, we gaan door het water varen, in een lijn, of we gaan draaien, je gaat er doorheen kolkken, dan krijgt de technicus een totaal ander plaatje daarbij.”

Kapitein Dubbelhoofd bestudeerde het draaimodel. Het leek erop dat ‘Het Seylend Fregat’ met de Kolkende Klok dus een kunstmatige draaikolk zou kunnen opwekken, waarmee het schip van de tegenstander onschadelijk kon worden gemaakt. Een gevaarlijk wapen, als het in de verkeerde handen zou vallen. Maar voordat hij Mex om meer uitleg kon vragen klonk er geschreeuw vanaf het dek. Mex Mellens en Kapitein Dubbelhoofd haastten zich naar boven.

Eenmaal terug op het dek, was alles en iedereen in rep aan roer. Het andere schip, dat zojuist nog in de verte had gelegen, lag nu langs zij. Of ja, als men het een schip kon noemen. Want wat was het een merkwaardig ding om te zien! Niet in het minst kwam dit doordat het dek van het andere schip geheel roze was geverfd, wat een toch wel enigszins ongebruikelijke kleur was voor een anderszijds indrukwekkende driemaster. De zeilen waren gedecoreerd met een motief van vreemd gevormde hoekige witte en rode strepen. De middelste mast leek wel... leek wel een soort totempaal. De wand onder het bovendek was zowel aan de linker- als de rechterkant als soort van kasteel opgesierd met een zeshoekige toren. De romp van het schip was blauw geverfd en beschilderd met gouden sterren en planeten. De boeg had geen zeemeermin, maar twee zwanen, de ene was niet wit, was niet zwart, maar wit-zwart en de ander was niet zwart, was niet wit, maar zwart-wit. Meest surrealistisch van allemaal was echter wel de formatie van soldatenbeelden die op verschillende hoogtes in het water achter het schip dreef, terwijl uit hun helmen water kletterde.

“Dansende dolfijnen!”, brulde Kapitein Dubbelhoofd.

“Wat een vertoning, haha...!”, brulde Baul Peck. “Bij de baarden van Jan, Piet, Joris en Corneel, wat is hier de bedoeling van?”

Van achter de reling van het dek van het andere schip verscheen nu het gezicht van een man. De man stond op en nu verscheen ook het lichaam dat bij het gezicht hoorde. De man droeg een vreemd gewaad, een grote kapiteinshoed en een onheilspellende glimlach. Hij begon ook onheilspellend te lachen.

Vanaf het dek van ‘Het Seylend Fregat’ klonken nu Ooh’s, Aah’s en Aarr’s. Kennelijk herkende iedereen daar die man aan boord van dat andere schip. Iedereen, behalve Matroos Dubbelhoofd.

“Jij, Zeeheertje, in je nietigheid, hoor ons aandachtig aan!”, schreeuwde Kapitein Ton Vendervan tegen de man. “Wij, mijn collegae en ik, wij verkeerden in de veronderstelling dat we jou hier in de kettingen zouden vinden. Ontvoerd door de IJsvaarders. En nu vinden we je hier, gezond en wel en vrij aan boord van die ehm... deze ehm... dat ehm... dat schip, als ik het voor het moment zo classificeren mag. Wil je ons wel eens uitleggen wat hier aan de hand is?”

“Ten eerste”, zei de Zeeheer op onheilspellende toon. “Het is tegenwoordig Kapitein Zeeheer voor jou, Luitenantje Vendervan. Ja, wie had dat ooit gedacht, he?”

“Het is... mag ik even schrapen?”, vroeg Ton Vendervan.

“Ja, schraap maar”, zei de Zeeheer.

Ton Vendervan schraapte zijn keel en zei toen: “Voordat ik het vergeet, het is trouwens tegenwoordig Kapitein Vendervan. Ja, wie had dat ooit gedacht?”

“Stil”, zei de Zeeheer. “Je... je... Je vroeg wat wij wilden! En het antwoord dat wij voor je hebben is simpel: Wraak! Wraak en gerechtigheid! Dát is wat wij willen. Die flessenbrief was een valstrik en jullie zijn er mooi ingestonken. De IJsvaarders bestaan helemaal niet. Ik wist wel dat jullie erin zouden trappen, jullie met jullie nobele missie. De zelf aangewezen beschermers van de zee. Nou, jullie tijd is voorbij!”

Op ‘Het Seylend Fregat’ zwaaide nu de deur van de kapiteinshut open. Kapitein Panieck verscheen op het dek en voegde zich bij de rest van de bemanning.

“Net de man die ik zocht!”, de Zeeheer wreef in zijn handen. “Kapitein Panieck, Kapitein Panieck. Die goede oude seniele Kapitein Panieck.”

Kapitein Panieck knikte beleefd. “Mijnheer de Zeeheer. Kunnen wij soms nog iets voor u betekenen?”

“Waarom die haast? Daar komen wij zo op”, zei de Zeeheer. Hij was duidelijk in zijn nopjes. “Want waar zijn mijn manieren. Ik ken natuurlijk úw bemanning al goed, maar u bent nog niet bekend met de bemanning van mijn schip, de ‘Polka Marina’.”

De Zeeheer wees naar drie bemanningsleden aan zijn rechterzijde “Dit hier zijn Reusje het Klonenkind, Aart de Sapwortel en Matroos-Antraciet-Slomer-Dan-Ik-Kan-Niet.”

De drie bemanningsleden hadden zeer ongewone kostuums aan. Maar het vreemdst was nog wel Matroos Antraciet-Slomer-Dan-Ik-Kan-Niet, die als ridder uitgedost was in een compleet ridderharnas. Hij droeg een helm met een gele en blauwe veer en had zelfs een schede met een zwaard aan zijn gesp hangen.

“Aangenaam kennis te maken”, zei Ton Vendervan, terwijl hij ongeïnteresseerd met beide handen op zijn jas klopte, alsof hij iets aan het zoeken was. Zijn linkerhand verdween nu in zijn jas en even later haalde hij zijn pijp tevoorschijn.

“Wie is dat daar?”, brulde Baul Peck. Hij wees naar de stuurman, die vreemd genoeg, op klaarlichte dag, in het heetst van de strijd, over het stuur hing te slapen.

“Dat, mijnheer Peck, ofwel, mijn opvolger”, zei de Zeeheer, “Is onze stuurman, de Luie Luitenant.”

“En waarom is hij daar niet verkleed?”, brulde Baul Peck. Hij wees naar een bemanningslid dat een gestreept hemd aan had, een ooglapje had en zijn haren had bedekt met een rode doek. Het enige opmerkelijke aan dit bemanningslid was eigenlijk de paraplu die hij vast had.

“Dat is Matroos X”, zei de Zeeheer. “We werken nog aan de invulling van zijn karakter. Wat het gaat worden weten we nog niet precies, maar we gaan in ieder geval zeker iets met die paraplu doen.”

“Ahem”, zei Kapitein Panieck zachtjes. “Mijnheer Peck, ik begrijp dat u nieuwsgierig bent, dat zijn we namelijk allemaal, maar misschien kunnen Mijnheer Vendervan en ikzelf het beste het woord voeren hier?”

“Natuurlijk”, bromde Baul Peck. “Mijn excuses, Kapitein Panieck.”

“Geen probleem hoor, maar we moeten heel voorzichtig te werk gaan. Ik geloof dat u weet hoe mijnheer de Zeeheer soms kan zijn.”

“En dan”, ging de Zeeheer onverstoort verder “Ons meest prominente bemanningslid, de Commandeur van Nooit.” De Commandeur van Nooit, die een plechtig rood gewaad droeg, met een wat misplaatste veel te grote rode muts, knikte naar de bemanning van ‘Het Seylend Fregat’. Hij plaatste toen zijn rechtersvoet achter zijn linkervoet, boog licht door zijn linkerbeen en bracht tegelijkertijd zijn rechterarm boven zijn hoofd alwaar hij als een lichte zwaneveer op zondag drie sierlijke cirkels met zijn arm maakte; hierna maakte hij een voorwaartse buiging waarbij zijn rechterarm rustig naar rechts uitzwaaide. Kapitein Dubbelhoofd en Baul Peck keken verbaasd naar elkaar en haalden toen allebei verdwaasd hun schouders op.

Ook Matroos Antraciet-Slomer-Dan-Ik-Kan-Niet probeerde nu de vreemde groet te maken. Echter, toen hij halverwege was bewoog hij zijn been in een verkeerde richting en struikelde hij over zijn zwaard, waarna hij met een indrukwekkende, doch onbedoelde, salto het halve dek over vloog en via een opening in het open liggende ruim verdween. Er klonk een hoge gil van benedende, waar Matroos Antraciet-Slomer-Dan-Ik-Kan-Niet het uitschreeuwde van de pijn.

“Zeer indrukwekkend allemaal”, zei Kapitein Ton Vendervan, die een duidelijk zichtbare gaap niet onderdrukte.

“Ach houd jij je mond, Vendervan!” riep de Zeeheer, “Misschien wil je het even hebben over die reis die je samen met de Duc de l’Rerucq naar Spanje ondernam om daar een nieuwe handelspost op te zetten, die uiteindelijk nooit van de grond kwam? Of dat even indrukwekkende als rampzalige Carcassonne project? Dat waren geloof ik ook niet bepaald grote successen! Houd jij je mond!”

“Misschien kunnen we het dan ook even hebben over die mislukte reis door de aarde van jou?”, zei Ton Vendervan, terwijl hij zijn pijp uitklopte.

De ogen van de Zeeheer spuwden vuur. Even leek het erop dat hij nog wat zou gaan roepen tegen Ton Vendervan, maar hij leek zich te bedenken en wendde zich nu tot de andere Kapitein van ‘Het Seylend Fregat’. “Kapitein Panieck. Mijn beste, oude, domme, seniele Kapitein Panieck. Ik wist gewoon, dat wanneer ik maar genoeg op uw schuldgevoel in zou spelen, u het niet zou kunnen nalaten een of andere halfdoordachte reddingsactie te organiseren. U bent een goedgegelovige dwaas.”

“Dat klinkt toch niet zo netjes, mijnheer de Zeeheer”, zei Kapitein Panieck met een bepaalde ernst die Kapitein Dubbelhoofd nog niet eerder bij hem gezien had. “Er is een beschaafde kritiek maar d’r bestaat ook een ander soort kritiek en dat is niet de beschaafde kritiek. En dat zijn natuurlijk dingen waar je je niets van aantrekt want wanneer je dat zou doen dan zou verder werken onmogelijk worden.”

De Zeeheer lachte onheilspellend. “Laten we eerlijk zijn: deze hinderlaag had u niet verwacht, toch?”

“Integendeel, mijnheer de Zeeheer, ik wist verdraaid goed wat ik hier tegen zou komen”, zei Kapitein Panieck, zoals altijd badend in zeeën van geduld. “Maar u heeft nog altijd mijn vraag niet beantwoord. Wat is het dat wij voor u kunnen betekenen?”

“Is dat niet duidelijk?”, vroeg de Zeeheer op onheilspellende toon, met zijn onheilspellende blik en zijn onheilspellende glimlach en zijn grote kapiteinshoed, terwijl hij onheilspellend begon te lachen. Ja, lieve lezer, het moge op dit punt duidelijk zijn dat de Zeeheer niet bepaald het beste voor had met de bemanning van ‘Het Seylend Fregat’.

“Nee”, antwoordde Ton Vendervan, die nu zijn pijp aan het vullen was, terwijl hij ongeïnteresseerd over de reling hing. “Dat is ons niet duidelijk.”

De toon van de Zeeheer werd nu wat harder: “Ergens in dat schip van u, Kapitein Panieck, zit een kist die goed is gevuld met goud. Die kist met goud kunnen wij goed gebruiken.”

Aan boord van ‘Het Seylend Fregat’ nam Rod Buus nu zijn harp tevoorschijn. Hij begon zachtjes met zijn krassende stem protesterend te zingen:

*Dorma Orma Ordiam,
Dat wanhoop zo tot hebzucht leidt.
De een iets van de ander benijdt.
En denkt dat hij het stelen kan.
Dorma Orma Ordiam,
Kan hij het echt niet snappen dan?*

“Mijnheer de Zeeheer”, zei Kapitein Panieck nu, “Wij kunnen hier nog uren staan kletsen over zeekoetjes en zeekalfjes, maar ik zal eerlijk met u zijn: vijftig jaar geleden, was je als zeeman of Zeeheer, was je eigenlijk, nouja, toch wel de armoedzaaier. Ik bedoel, de handelaars, die hadden paarden, die hadden hun koetsen en dergelijke dingen meer. Als zeeman en als matroos enzo, dan had je maar een heel pover bestaan en als ik na ga wat ik betaald werd voor mijn handelingen toen met volledig handelsrecht en alles bij elkaar, dan is het wel zo dat ik nog wel een beetje ga steigeren. Er is wat dat betreft veel veranderd in die afgelopen jaren. Ik wil ook helemaal niet zeggen dat ik nu de richard ben, want ik ben nog geen zakenman, maar het is toch, ik bedoel je positie als zeeman is toch volkomen anders dan vroeger. U gedraagt zich echter een beetje als een verwend zondagskind. En ik zal nog eerlijker met u zijn: Er roepen ons dringende zaken elders. Het was desondanks leuk u weer eens gezien te hebben, het allerbeste met uw handel en het verdienen van een eerlijke boterham. Wij gaan u nu echter weer verlaten.”

“Maar waarom ben je dan hierheen gekomen?”, vroeg de Zeeheer. “Waarom hebben jullie die hele reis gemaakt?”

Kapitein Panieck keek rustig naar de Zeeheer en zei toen: “Ik wilde bepalen of u een gevaar voor de scheepvaart zou zijn. Maar u bent wat mij betreft geen enkel gevaar. U bent te goedaardig in uw karakter voor dit spelletje.”

De Zeeheer begon nu snel zijn geduld te verliezen. “Maar daar vergist u zich, Kapitein Panieck. Wij zijn wel een gevaar. En ik ga hier twee vliegen in één klap slaan! Hier is een kans voor mij om me te wreken op dat stomme schip en die stomme bemanning van u en er tegelijkertijd nog wat leuks aan over te houden. O, en als het kan ook de plannen bemachtigen van een... ‘Klinkende Klok?’ ‘Klaterende Klok?’ Hoe noemde je dat ding toch ook alweer, Commandeur?”

“Een ‘Kól-kende Klok’ ”, riep de Commandeur van Nooit met een vreemde schorre stem. Opnieuw maakte hij boven zijn hoofd als een lichte zwaneveer op zondag drie sierlijke cirkels met zijn arm terwijl hij plechtig krijste: “Deze man van Barok, kent de Kól-kende Klok.”

Maar wie kwam daar naar voren? Reijn Peterders. Hij begreep ineens alles en werd wit van boosheid. “Lelijke dieven die jullie zijn,” riep hij tegen de Zeeheer, “die Kolkende Klok te stelen, waar ik drie jaar aan gewerkt heb! Wacht maar eens, ik zal jullie leren!” Hij riep nog naar Mex “Mijnheer Mellens, klap de nekmasten in!” en hij verdween toen benedendeks. Mex haalde een hendel over en hierop begonnen de zeilen zich op een natuurlijk ogende wijze weer terug te vouwen. Ook de twee nekmasten werden langzaam ingeschoven met een kwartslag naar links, dan weer een kwartslag naar rechts, enzovoort, totdat ze even later helemaal waren verdwenen.

Ton Vendervan, die nog steeds lui over de reling hing, stak zijn pijp aan, terwijl hij riep: “Je maakt ons wel nieuwsgierig. Wat was precies je plan om ons te stoppen, o Zeeheertje?”

“KA-PI-TEIN Zeeheer!”, schreeuwde de Zeeheer. “Ons plan is waterkracht. Nooit gedacht aan waterkracht? Ja, jullie zijn niet de enigen die je schip kunnen opwaarderen met wat slimme technieken. Wij hebben hier ons eigen concept bedacht en uitgewerkt. Simpel en zeer... doel-treffend, mag ik wel zeggen. Mannen... presenteer hen de Frudslurf!”

Aan de zijkant van de ‘Polka Marina’ ging nu een luik open, waaruit even later een enorme buis werd geschoven.

“Nu ben ik toch wel benieuwd wat er komen gaat”, bromde Ton Vendervan, terwijl hij een lange haal van zijn pijp nam. Hij slofte daarop naar Boekanier Gijs, die al die tijd al klaar had gestaan met een aansteeklont in de aanslag. “Voor alle zekerheid, hoe staan wij ervoor?”, vroeg hij.

“Kanonnen, klaarr!” zei Boekanier Gijs vastberaden, terwijl hij zijn gefixeerde blik geen moment af liet dwalen van de gebeurtenissen op de ‘Polka Marina’.

“Vuur alles wat je hebt indien nodig, maar wacht eerst tot het echt spannend dreigt te worden”, zei Ton Vendervan, terwijl hij Boekanier Gijs een schouderklopje gaf. “Laten we ons eerst eens onderdompelen in de kunst en het vliegwerk waarop de Zeeheer ons gaat trakteren.”

“Activeer... de waterwippers!”, schreeuwde de Zeeheer nogal theatraal aan boord van de ‘Polka Marina’. Uit het uiteinde van de buis, kennelijk de Frudslurf, begon nu water te sputteren en te spuiten.

“En dan... laad de eerste... Danderbol!”, riep de Zeeheer, opnieuw niet zonder enig gevoel voor dramatiek.

Van benedendeks op de ‘Polka Marina’ klonk nu een rollend geluid.

“En zet hem op slot!”

Het rollende geluid eindigde in een harde “klonk”, die dus waarschijnlijk aangaf dat de Danderbol, wat het ook was, nu vast was gezet.

“Kapitein Panieck, ik geef u nog één laatste kans om u over te geven”, riep de Zeeheer. “Er staat een Danderbol op u gericht. Dwing me er alstublieft niet toe hem af te schieten. Geef u over aan mij en u zult zien dat ik zeer genadig kan zijn.”

Maar voordat Kapitein Panieck iets terug kon zeggen, klonk vanaf de ‘Polka Marina’ een doffe klap. Vanuit de Frudslurf klonk een ratelend, rollend geluid en uit het uiteinde ervan verscheen even daarna een grote, rode, enigszins doorzichtige metalen bal die er bij nadere inspectie eigenlijk meer uit zag als een soort van kooi in de vorm van een bal. Uit de bal klonk een harde gil. De gil kwam van Matroos Antraciet-Slomer-Dan-Ik-Kan-Niet, die in de bal zat.

“Dit is zonder twijfel de meest unieke manier om een schip te enteren die ik ooit heb gezien”, brulde Kapitein Dubbelhoofd. “En ik heb veel manieren gezien.”

Doch, heel erg effectief bleek deze manier niet te zijn. De bal floepte niet al te indrukwekkend een halve meter de lucht in, viel toen in de zee, bleef daar een paar tellen drijven en zakte toen in het donkere water, op weg naar de diepe zeebodem.

De Zeeheer verloor hierop zijn zelfbeheersing en riep kwaad naar beneden “Waarom is het, dat ik hier altijd, altijd maar dan ook ál-tijd ál-les zélf moet doen?”. Hij rende haastig naar de trap die naar het ruim leidde en verdween uit het zicht. Vanaf ‘Het Seylend Fregat’ hoorde men hem even later benedendeks woest foeteren tegen zijn bemanning.

Op het dek van ‘Het Seylend Fregat’ verscheen inmiddels Reijn Peterders weer, die zes trompetten in zijn armen hield. Hij reikte Baul Peck, Kapitein Dubbelhoofd en Ton Vendervan elk een trompet aan. Het uiteinde van iedere trompet was verbonden met een slang die naar het achterdek verdween. Mex Mellens, Rod Buus en Boekanier Gijs kregen de andere trompetten. Reijn Peterders legde het uit: “De Kolkende Klok vangt zeewind, verhit die via een geheim onderdeel dat Kapitein Panieck bedient en zet dan ál-le zeewind om in beweging. Aan de achterkant van het schip hebben we een zogenaamd schoepenrad aangebracht dat het schip als een klok kan voortdrijven. Wanneer het schip begint te varen gaan we als verrassing voor de opponent een draaikolk creëren. Het enige dat u ervoor moet doen is het hé-le systeem aan de gang zetten met deze trompetten. Op de windroos in het ruim beginnen de wijzers dan te draaien. Het rad kan pas gaan lopen en het schip gaan varen, zodra jullie op de trompetten blazen.”

De bemanning van ‘Het Seylend Fregat’ keek een beetje verwaasd naar Reijn Peterders. “Blaas maar,” riep Reijn Peterders enthousiast, “dan zul je eens wat zien.” Dat deden ze, en ja hoor: de wijzers van de windroos begonnen te draaien, de radartjes begonnen te bewegen. En dan gaat het mis. Enkele momenten voor de activering blijkt het aandrijvingssysteem van de Kolkende Klok niet te werken. Het schip begon niet te varen. Hoe ze ook bliezen, het schip deed het niet.

Reijn Peterders keek toen naar Kapitein Panieck. “Natúurlijk! We zijn jouw onderdeel vergeten! Dat ligt zeker nog in de kamer van de Kapitein. Geen nood! Anton ga jij naar je kajuit, dan ga ik naar het rad, en dan ga ik eens kijken, of ik niet een manier kan vinden om die, die, die Kolkende Klok aan te zetten”.

Kapitein Panieck knikte vriendelijk naar Reijn en verdween hierop in zijn kajuit. Reijn Peterders verdween weer in het ruim.

Op de ‘Polka Marina’ werd nu de volgende Danderbol gelanceerd. Ditmaal was Matroos X het ongelukkige slachtoffer dat in de Danderbol plaats had genomen. De bal vloog nu een paar meter verder, maar kwam nog niet eens in de buurt van ‘Het Seylend Fregat’. Toen de bal op het water viel klapte Matroos X nogal hulpeloos zijn paraplu uit. Even later ging ook deze Danderbol kopje onder.

Aan boord van ‘Het Seylend Fregat’ kwam Reijn Peterders weer het dek op.

“Blaast u nog ‘ns,” riep hij, “Nu zal het wel beter gaan.” De zes trompetters hieven hun trompetten naar hun mond, en bliezen. De radartjes begonnen te rijden, het rad te bewegen en het schip begon te varen.

“Hoerá”, riep Reijn Peterders. “Dan ga ik nu eens kijken in de kamer van de Kapitein. Mellens, pas goed op, dat er níé-mand binnenkomt.”

‘Het Seylend Fregat’ begon op snelheid te komen. Op de ‘Polka Marina’ verscheen de Zeeheer weer op het dek van zijn schip.

“Wat is er nú weer aan de hand?”, riep hij. “Waar denken zij heen te gaan?”

De Commandeur van Nooit maakte opnieuw de uitbundige groet, voordat hij met die vreemde schorre stem riep: “Het is die Kól-kende Klok. Deze man van Barok, vreest die Kól-kende Klok”

“Ook dát nog!”, krijste de Zeeheer. “Vendervan, kun je me nou nooit eens met rust laten?”

Ton Vendervan gaf geen antwoord, maar lurkte tevreden aan zijn pijp.

‘Het Seylend Fregat’ ging sneller en sneller. Het schip ging één keer rond de ‘Polka Marina’, twee keer, drie keer. Het schoepenrad, dat aan de achterzijde te water was

gelaten, draaide op volle toeren. Kapitein Dubbelhoofd had nog nooit zo'n knap staaltje techniek gezien. En bovendien: het werkte. En ja hoor, het water in het midden van de cirkel waarin 'Het Seylend Fregat' vaarde begon nu daadwerkelijk langzaam te kolken. En langzaam begon ook de 'Polka Marina' mee te draaien.

Kapitein Dubbelhoofd liep naar Mex Mellens. "Mellens, hoe kunnen wij toch zo snel gaan?" brulde hij "Is dat geen hekserij?"

Mex Mellens schreeuwde zo hard hij kon, de wind waaide nu immers van alle kanten.

"Kijk, d'r zijn natuurlijk een aantal spelers in het veld die vaarsystemen en vaartuigen maken. Reijn Peterders heeft gezegd: Wij kunnen dat zelf net zo goed en met eenvoudiger middelen en een experiment in die richting is geweest bij deze Kolkende Klok waarbij wij een hele oude manier van bewegingstechnieken in een nieuw jasje hebben gestoken. Wij moeten gedurende de hele dag voortdrijving kunnen produceren en dat doen we met dit systeem perfect."

Het centrum van de kolk begon nu dieper en dieper te worden en de 'Polka Marina' werd er nu in meegesleurd.

"Allemaal naar de sloepen", riep de Zeeheer moedeloos, "We zinken! Vervloekt ben jij, Ton Vendervan! Je hebt me niet eens een kans gegeven."

Ton Vendervan hield zich stil en nam nog eens rustig een haal van zijn pijp.

"Als het getij verloopt, verzet men de bakens, Kapitein Zeeheer!", riep Kapelaan Strariet vanuit het kraaiennest.

Baul Peck riep naar Ton Vendervan. "Kapitein Vendervan, moeten we het systeem misschien afzetten, voordat de goede intenties van 'Het Seylend Fregat' eindigen in tragedie voor de bemanning van de 'Polka Marina'?"

"We wachten nog even", riep Kapitein Vendervan. "Wacht nog totdat de 'Polka Marina' bijna onder water is verdwenen. Ik wil ze alleen even wat schrik aanjagen. Ik ga eens kijken wat mijnheer Panieck en mijnheer Peterders toch zo bezighoudt. Het systeem moet wel op tijd afgezet worden, uiteraard."

Ton Vendervan verdween in de kajuit van de kapitein. De 'Polka Marina' zakte dieper en dieper in de inmiddels indrukwekkende draaikolk. Vanaf 'Het Seylend Fregat' zag men hoe de bemanning op het gedoemde schip van de Zeeheer probeerde de sloepen te bereiken. Even later werden de sloepen één voor één te water gelaten. In alle macht roeide de bemanning van de Zeeheer weg van de draaikolk, om niet hetzelfde lot te treffen als hun schip.

Terwijl de 'Polka Marina' nu langzaam werd opgeslokt in de draaikolk en terwijl nu enkel nog haar masten zichtbaar waren met die zeilen met dat curieuze rood-wit gestreepte patroon, draaide een cirkel van sloepen mee aan de rand van de draaikolk. In één van die sloepen zat de Zeeheer met zijn handen gekruisd over elkaar boos voor zich uit te staren. Hij zei niets meer, maar de blik op zijn gezicht sprak boekdelen. De soldatenbeelden, die eerder achter het schip hadden gedreven, draaiden nu op alle mogelijke plaatsen mee in de draaikolk. Dat beetje gevaar dat de 'Polka Marina' misschien had kunnen zijn voor 'Het Seylend Fregat', was weer geweken.

"Zonde", brulde Kapitein Dubbelhoofd. "Het was best wel een fraai schip. Zonde."

"Tot zover de 'Polka Marina' ", bulderde Baul Peck. "Tot nooit."

En Rod Buus tokkelde nu wild op zijn harp, terwijl hij zong:

*Dorma Orma Ordiam,
Want hebzucht leidt tot ongeluk.
Het plan is mislukt en het schip is stuk.
En niemand die hen redden kan.*

*Dorma Orma Ordiam,
Dat komt, dat komt, dat komt ervan.*

Matroos Antraciet-Slomer-Dan-Ik-Kan-Niet had zich bevrijd uit zijn Danderbol. Hij zwom naar een van de sloepen en klom aan boord. Met wilde halen probeerde hij weg te roeien van de draaikolk, hierbij zijn zwaard gebruikend als roeispaan. Erg tactisch ging hij niet te werk, want al bij zijn vierde haal raakte hij de romp van zijn sloep en sloeg hij er een groot gat in. Terwijl hij zachtjes jammerde vulde de sloep zich langzaam met water. En in het midden van de draaikolk verscheen nu een grote walvis, en hij spoot Matroos X wel drie meter hoog de lucht in! Angstig balanceerde het bemanningslid zonder karakterinvulling van de 'Polka Marina' met zijn paraplu in zijn hand op de straal, terwijl hij met zijn andere hand de doek op zijn hoofd probeerde te houden. De sloepen van de 'Polka Marina' draaiden en draaiden. Hoe lang ze draaiden weten we niet. Een dag... een week? Wat we wel weten is dat de draaikolk met al zijn elementen er buitengewoon fenomenaal uitzag, zo buitengewoon dat het onmogelijk zou zijn het in alle detail te beschrijven. Dus dat proberen we dan ook maar niet.

Aan boord van 'Het Seylend Fregat' had men geen tijd om lang stil te staan bij de ondergang van de 'Polka Marina', want hier dienden zich inmiddels andere problemen aan.

"In Hemelsnaam", gilde kapelaan Strariet, die zich gehurkt in het kraaiennest aan de mast vasthield. "Zet toch die enge akelige machine af! Ik word ziek!"

Krakeeltje de Tamme Kraai, bleef aan één stuk door zenuwachtig kraaien.

"Kronkelende Krabben", riep Kapitein Dubbelhoofd, "Stop die vervloekte Kolkende Klok!!! Is er iets mis met dat ding? En waar is Vendervan gebleven? Hij zou ze toch alleen wat schrik aanjagen? Die 'Polka Marina' is helemaal gezonken!"

"Ik weet het ook niet", riep Mex Mellens terug. "Reijn Peterders maakt gebruik van een geheim onderdeel waar alleen Kapitein Panieck en hijzelf vanaf weten".

Kapitein Dubbelhoofd kon, na wat hij de avond ervoor had gezien, wel raden wat dat geheime onderdeel zou zijn. Toen hij daar aan dacht voelde het alsof iemand een dubbele paalsteek in zijn maag legde. "Schokkende snoeken", brulde hij. "Als jullie niets doen, doe ik het wel. Vanaf nu heb ik genoeg gehad van al deze onzin. Ik ga die Panieck nu eens en voor altijd vertellen dat ik er schoon genoeg van heb."

"Wat je ook doet", riep Baul Peck vanaf het bovendek, "Doe het snel. Ik kan het roer niet lang meer houden."

Terwijl de rest van de bemanning probeerde het schip bij elkaar te houden, snelden Kapitein Dubbelhoofd en Mex Mellens zich naar de kajuit. Toen Kapitein Dubbelhoofd de deur opende en de kamer binnensprong sloeg zijn hart echter een paar slagen over.

"Wat is... wat is dit? Mellens, wat is hier gebeurd? Wat is hier aan de hand?"

Mex Mellens volgde hem de kajuit in en sloeg zijn hand voor zijn mond. "Geen idee, Kapitein Dubbelhoofd, maar het ziet er niet goed voor ons uit!"

De hut van Kapitein Panieck was felrood verlicht. In de rode gloed zat Kapitein Panieck op de grond, zijn handen in een stevige grip over de Gristalbol heen. Hij hield zich stokstijf, keek recht voor zich uit en zijn ogen waren spierwit. Geen pupillen, geen iris, alleen maar wit. Achter hem zat Reijn Peterders, met zijn handen op de schouders van Kapitein Panieck, en achter Reijn Peterders stond Ton Vendervan geknield, met zijn handen om het middel van Reijn Peterders. Het was alsof elk de ander tevergeefs weg had willen sleuren. Ook hun ogen waren spierwit, alsof al het leven eruit weggezogen was. De Gristalbol was roder en feller dan Kapitein Dubbelhoofd hem ooit gezien had.

Oogverblindend fel. Zorgwekkend fel. Het was een angstaanjagend tafereel.

“Panieck! Peterders! Vendervan!”, brulde Kapitein Dubbelhoofd, maar alle drie bleven stokstijf stil zitten, alsof ze bevroren waren. Waar ze ook met hun gedachten waren, ze waren heel, heel erg ver weg.

“Alle donders Mellens, dit is foute boel”, brulde Kapitein Dubbelhoofd. “Ik ga proberen Panieck los te krijgen.”

“Stop! Doe dat niet, Kapitein Dubbelhoofd”, zei Mex Mellens. “Zo te zien hebben Ton Vendervan en Reijn Peterders dat ook al geprobeerd. En het ziet er eerlijk gezegd niet naar uit dat ze erg succesvol waren. Het is ook altijd hetzelfde. Ik had problemen verwacht bij het radarbootsysteem met de aandrijving, met het schoepenrad, met de... verhittingsprocedures. Ik had problemen verwacht met het draaien van het roer, met een aantal dingen, maar niet met het wezenlijke, het hart van de Kolkende Klok, namelijk het onderdeel van Kapitein Panieck zelf met zijn mysterieuze componenten, dat had ik niet verwacht. En... helaas, het is de eerste keer, maar helaas, wij hebben een probleem daarmee. En dat stemt mij met enige droefenis.”

Kapitein Dubbelhoofd keek nog eens naar het drietal. “Maar duizend bommen en granaten Mellens, wat moeten we dan doen?”, brulde hij nu. “Naar de zeebodem met dat vervloekte ‘lage profiel’ van jou, we moeten actie ondernemen of het gaat er hier lelijk uitzien. Er zal hier iets moeten gebeuren.”

“Onder normale omstandigheden zou ik u inderdaad aanraden uit de kijker te blijven”, zei Mex Mellens, “Maar dit zijn geen normale omstandigheden. In een geval als dit, op ‘De Halve Maen’, zou ik slechts één man kunnen vertrouwen om ons uit de problemen te krijgen.”

“Alle donders Mellens, wie mag dat dan wel zijn? We kunnen wel wat hulp gebruiken”, brulde Kapitein Dubbelhoofd ongeduldig.

Mex Mellens glimlachte geheimzinnig. “De kapitein van het schip natuurlijk! Onze eigen Kapitein Dubbelhoofd. Ik denk dat we Kapitein Dubbelhoofd op dit moment heel erg goed zouden kunnen gebruiken.”

Nu kwam Baul Peck binnen en hij slaakte een kreet. “Wat is dit... hier... oeioeioei... wat is er met hen gebeurd? Wat gaan we doen? Oeioeioei...”

Kapitein Dubbelhoofd keek nog even twijfelachtig naar Mex Mellens en stapte toen vastberaden naar voren. “Geen vragen Peck, want het is tijd voor snelle actie. Laat ik mijzelf eens wat uitgebreider voorstellen dan ik eerder gedaan heb. Mijn naam is Kapitein Dubbelhoofd, ik ben Kapitein van het schip ‘De Halve Maen’. Er is, zoals je kunt zien, een soort van gezagscrisis ontstaan hier en ik bied bij deze mijn jarenlange ervaring aan om ons uit deze crisis te halen, als waarnemend kapitein natuurlijk. In ieder geval totdat de eigenlijke kapitein weer voor rede vatbaar is”.

Baul Peck keek met open mond naar Kapitein Dubbelhoofd. Toen keek hij met open mond naar Mex Mellens. Hij krabde nog eens zijn achterhoofd en stamelde toen tegen Mex:

“Is hij daar zijn verstand verloren of ben ik het soms kwijt?”

“Geen van beide!”, glimlachte Mex. “Kapitein Dubbelhoofd is een van de meest bekwame en betrouwbare gezagsvoerders die er ooit geweest zijn.”

Baul Peck keek nu weg van Mex Mellens en van Kapitein Dubbelhoofd en zei hoofdschuddend tegen zichzelf. “Peck, Peck, Peck, wat ga je hier doen. Iedereen is gek geworden en jij bent normaal. Of jij bent gek geworden en de rest is normaal. In ieder geval ben je hier in de minderheid. De enige manier om weer in de meerderheid te komen is door te doen wat zij zeggen. En, eerlijk toegegeven, die Drubbelhoofd is zo stom nog niet. Jij hebt hem zelf nog aangenomen, en je had altijd al een goede neus voor talent.” “Alle donders, Peck!”, brulde Kapitein Dubbelhoofd ongeduldig. “We hebben hier geen tijd voor!”

Baul Peck stapte nu naar voren en stak zijn hand uit naar Kapitein Dubbelhoofd. Hij zei met die bulderende lach, gevolgd door dat komische gehinnik: “Moge het geluk dan met de zotten zijn, mijn beste Kapitein! Met ons dus in dit geval.”

“Alle donders Peck, je bent een gouden vent”, brulde Kapitein Dubbelhoofd. “Ik wist dat we op je konden rekenen. Nu, we moeten dit schip als de donder tot stilstand brengen.” Hij had dit nog niet gezegd of het schip zwenkte plotsklaps van stuurboord naar bakboord en wierp hen alledrie tegen een wand. De tekeningen van Kapitein Panieck vlogen alle kanten uit.

“Ik moet terug naar het stuur, Kapitein Drubbelhoofd”, bulderde Baul Peck. “Ik had het stuur vastgezet met een ketting die we nog ooit cadeau hadden gekregen van Kapitein Willem Van der Decken van de oorspronkelijke ‘Vliegende Hollander’ van toen dat nog geen mythisch spookschip was. Maar die ketting was duidelijk van matige kwaliteit en heeft het niet gehouden. Luister, wat we ook gaan doen, het moet snel gebeuren. Dit schip houdt het niet lang meer!”

Baul Peck rende terug naar het dek en ze hoorden even later de PapegaaiGevormdeLuidSprekendeToonVersterker in de hoge en versnelde toon krijsen: “Alle hens, wegens een zojuist ontstane crisis heeft Matroos Drubbel... Kapitein Drubbelhoofd het kapiteinschap op zich genomen. En wie niet naar Kapitein Drubbelhoofd luistert krijgt met mij te maken!”

Vanuit het ruim kwam een luid kreunend geluid. De romp van het schip stond onder grote druk.

“Nu is dan de tijd voor een briljant idee, Kapitein Dubbelhoofd!”, schreeuwde Mex Mellens.

Het schip zwenkte weer terug van bakboord naar stuurboord. Kapitein Dubbelhoofd en Mex Mellens werden weer tegen een wand van het schip gegooid. Een pot drukinkt schoof op en neer op de etspers, viel er toen vanaf en viel kapot op de vloer.

“Alle donders Mellens, dat is het!”, brulde de Kapitein.

“Wát is het, Kapitein Dubbelhoofd?”, vroeg Mex Mellens.

“Die etspers!”, brulde Kapitein Dubbelhoofd enthousiast. “Dat ding is loeizwaar!”

“Anderhalve ton”, zei Mex Mellens “Kapitein Panieck heeft speciaal de structuur van het schip laten stutten om dat ding met zich mee te kunnen nemen. Maar wat hebben wij eraan?”

De ogen van Kapitein Dubbelhoofd begonnen te glimmen. “Die vloer Mellens, die vloer moet kapot. Snap je het dan niet? Dat rad voor die Kolkende Klok zit er recht onder. Als

de etspers er bovenop valt wordt dat hele ding geplet en houdt dat vervloekte rad op te draaien.”

“Maar... we zouden de vloer moeten opblazen”, zei Mex Mellens.

“Geen probleem”, brulde Kapitein Dubbelhoofd. “Naar Boekanier Gijs. We hebben een kanon nodig, een flinke kogel en al het buskruit dat aan boord is.”

Met man en macht hadden Boekanier Gijs, Kapelaan Stariet en Rod Buus samen met Kapitein Dubbelhoofd en Mex Mellens even later het zwaarste kanon aan boord naar de kajuit van Kapitein Panieck gesjouwd. Met man en macht probeerde men het kanon op zijn plaats te houden, terwijl het schip alle kanten uit leek te vliegen.

“Hoe staan we ervoor?”, brulde Kapitein Dubbelhoofd.

“We zijn klaar”, riep Mex Mellens. Mex had de vloer rondom de etspers bezaaid met buskruit.

Kapitein Dubbelhoofd gooide een kanonskogel in het kanon. Hij had dat nog maar nauwelijks gedaan, of aan weerszijden van het achtereinde van het kanon kwam een aansteeklont omhoog.

“Boekanier Gijs, vuur wanneer je klaar bent”, brulde Kapitein Dubbelhoofd.

Op dit teken had Boekanier Gijs duidelijk al die tijd staan wachten. Hij stak in een oogopslag gretig de beide aansteeklonten aan en die begonnen al sissend op te branden. Toen ze opgebrand waren, begon het kanon te rommelen en gebeurde er... helemaal niets. De spanning was reeds op het gezicht van Kapitein Dubbelhoofd af te lezen.

“Alle donders Boekanier Gijs, wat is dit voor onzin? Waar blijft die kogel?”

“Kogel, Daaarr!”

“Bij Nauta, Gijs, dat weet ik!” brulde Kapitein Dubbelhoofd ongeduldig. “Maar waar blijft hij dan?”

“Kogel, Daaarr!”

Maar nog steeds gebeurde er niets. Een lichte paniek begon op te wellen, omdat het er echt op leek dat er niets ging komen. De lonten waren nu al enkele tellen uitgebrand. Zelfs het kanon was opgehouden te rommelen en maakte nu geen enkel geluid meer. Het schip knalde op een rots en iedereen werd alle kanten uit geslingerd. Het kanon bleef gelukkig op zijn plaats. Maar nog steeds gebeurde er niets.

“Wat hebben we verkeerd gedaan? Is dat ding soms stuk? Mellens?”, brulde de kapitein.

“Ik weet het echt niet, Kapitein Dubbelhoofd!”, zei Mex Mellens. “De techniek voor dit kanon is ontworpen door Reijn Peterders.”

Kapitein Dubbelhoofd begon nu wanhopig te worden. De lonten waren nu echt al een hele tijd opgebrand, die kogel had er al lang moeten zijn. Was het ding soms kapot? Hadden ze iets verkeerd gedaan? Was het weer één of andere psychologische truc van Peterders? De romp van het schip kreunde in alle talen van ongenoegen. Kapitein Dubbelhoofd veegde het zweet van zijn voorhoofd. Hij was nu in totale paniek.

“Alle donders Mellens, wat moeten we dan doen?”, brulde hij wanhopig.

Maar voordat Mex Mellens iets kon zeggen, gaf het kanon antwoord op de meest onverwachte manier. Uit het diepst van het metalen omhulsel klonk... het luide gekakel van een kip? Wat? Het wás het luide gekakel van een kip! En het was hoorbaar voor een tiental seconden. Toen hield het gekakel op en voor twee of drie seconden was het weer doodstil. Maar met een bijzonder triomfantelijke en luidruchtige KNAL werd toen de kanonskogel afgeschoten. Het kanon vloog een paar meter naar achteren door de kracht

die vrijkwam. Intussen bereikte de kogel de etspers en het buskruit en PENG de hele vloer - sprong uit elkaar.

Luid kreunden de balken onder de vloer. De etspers zakte een stukje naar links en het hout eronder knisperde en versplinterde aan alle kanten. Kapitein Dubbelhoofd kon door een gat in de vloer het rad van de Kolkende Klok zien, dat op volle toeren draaide. De etspers zakte wild een halve meter naar rechts, kwam toen weer tot stilstand en zakte toen weer een stuk naar links. Met een luid gekraak begaven toen alle steunbalken het tegelijkertijd en het hout en de splinters vlogen in alle richtingen. De etspers kwam spectaculair ten val en viel bovenop de machinerie van de Kolkende Klok.

De draaiende assen, stoomwalsen, kabels, radartjes, paperclips en elastiekjes van Reijn Peterders waren niet opgewassen tegen de ruim anderhalve ton aan gietijzer van de etspers van Kapitein Panieck en met een hoop geknak, gesputter en geknal werden de technieken en het rad aan diggelen geslagen. Het schoepenrad was verbrijzeld en vernietigd en het schip kwam nu langzaam maar zeker weer tot stilstand en tot rust.

Kapitein Dubbelhoofd slaakte een zucht van opluchting. “Goed werk maatjes!”, brulde hij blij, “Verdraaid goed werk! Ik ben ontzettend trots op jullie!”

“Graag gedaan, Kapitein Dubbelhoofd!”, zei Mex Mellens, “Altijd weer mijn genoegens.” Vanuit een andere hoek klonk nu die altijd beleefde stem.

“Kapitein Dubbelhoofd?”

Kapitein Dubbelhoofd en Mex Mellens draaiden zich om. De Gristalbol gloeide niet meer. Ton Vendervan wreef in zijn ogen. Reijn Peterders schudde eens met zijn hoofd, alsof hij juist een harde klap had gehad. Hun ogen zagen er weer normaal uit. En Kapitein Panieck keek met een stralende glimlach naar Kapitein Dubbelhoofd.

“Dank u ontzettend, Kapitein Dubbelhoofd!”, zei Kapitein Panieck.

“Kap... nee, de echte Kapiteins van het schip zijn nu weer bij kennis”, brulde Kapitein Dubbelhoofd. “Het is nu weer gewoon Matroos Dubbelhoofd, natuurlijk! Matroos Dubbelhoofd en Kapitein Panieck.”

Kapitein Panieck glimlachte, terwijl hij zei: “Maar u bent toch zeker Kapitein Dubbelhoofd, de kapitein van ‘De Halve Maen?’”

Allen keken Kapitein Panieck vragend aan.

“Niet meer”, zei Kapitein Dubbelhoofd aarzelend. “Ziet u, Kapitein Panieck, ik had zonder het te beseffen een loei van een idioot van een eerste officier. Door zijn toedoen is mijn mooie schip nu gezonken. Maar... maar... Panieck, wat is dit voor iets? Hoe weet jij van ‘De Halve Maen?’”

Kapitein Panieck glimlachte nu mysterieus “O, ik kende u al al ver voordat u ooit voet aan boord van mijn schip had gezet. Ooit, op een van mijn handelsreizen naar het verre oosten, is mij die Gristalbol daar in handen gespeeld. Het is een onvoorstelbaar waardevol ding. Jaren terug maakte ik mij ontzettend druk over hoe hard en koud de wereld geworden was. Toen ik leerde hoe ik die bol moest raadplegen ging ik zoeken naar wat voor hoop er nog was voor de toekomst en zo leerde ik u kennen. Kapitein Dubbelhoofd, de kapitein van ‘De Halve Maen.’”

Inmiddels had Baul Peck zich bij het gezelschap gevoegd. Kapitein Panieck wendde zich nu tot tot zijn bemanning. “Kapitein Dubbelhoofd en mijnheer Mellens zijn gasten uit de toekomst. Een vervelend ongeluk heeft hen terug naar onze tijd geslingerd. Ik heb hun avonturen echter al tijdenlang gevolgd in mijn Gristalbol.”

Kapitein Panieck richtte zich nu weer tot de verbijsterde Kapitein Dubbelhoofd. Deze krabte zichzelf eens flink achter de oren. Kapitein Panieck was op de hoogte van al deze zaken?

Baul Peck stak zijn vinger in de lucht en vroeg: “Kapitein Panieck, gaf u mij daarom destijds opdracht Kapitein Dubbelhoofd en Mex Mellens aan te nemen?”

“Zeer juist, mijnheer Peck”, glimlachte Kapitein Panieck. “Zeer juist. Mijnheer Dubbelhoofd, in ons eerdere gesprek zei ik u dat veel zorgen me niet ligt; dat er altijd mensen zijn die zich in mijn ideeën zullen interesseren. In de bol zag ik namelijk hoe u en uw bemanning in de toekomst trouw de zeeën en handelsroutes zullen bewaken zoals wij dat ook al jaren gedaan hebben.”

“Alle donders Panieck.”, brulde Kapitein Dubbelhoofd. “Als je de toekomst kent, dan weet je dus ook hoe onmogelijk het er is. Hoe moet het verder wanneer je eigen broer, je eigen bloed, je ontvoert, je schip vernietigd is en al je harde werk ongedaan is gemaakt?” Kapitein Panieck glimlachte. “Laat ik u dan eens vertellen over mijn broer. De beruchte Piraat Henri Panieck, de dubbelspion die aan piraten de handelsroutes van de VOC verraadde.”

Iedereen reageerde geschrokken en onthutst op deze onthulling, ook de bemanningsleden van ‘Het Seylend Fregat’. Baul Peck riep ontsteld: “Henri Panieck? Is dat dan piraat Henri P.? De beruchte anti-kapitalistische piraat?”

Kapitein Panieck keek nu heel ernstig en zei toen heel serieus. “Ja, ik zie dat u allemaal erg geschrokken bent, maar het is waar. Henri Panieck was mijn broer. Mijn broer was een volkomen ander type dan ik. Mijn broer was een brutale duvel, ik was vreselijk voorzichtig en vreselijk tastend en dan krijg je natuurlijk wanneer je beide in de scheepsvaart zit als tweeling en d’r is één brutaal en de ander is voorzichtig dat de brutale natuurlijk jong onmiddellijk veel verder gaat dan de voorzichtige. Het was daarom al heel gauw was het uitgemaakt dat mijn broer, dat was de piraat en ik was de eerlijke zeevaarder. Maar wat mijn broer ook voor misdaden begaan mocht hebben, ik heb altijd van hem gehouden. En al mocht ik het dan misschien niet eens zijn met de keuzes die hij in zijn leven maakte, dat waren zijn beslissingen en hij bleef mijn broer.”

Kapitein Panieck keek nu weer naar Kapitein Dubbelhoofd. “Ziet u, Kapitein Dubbelhoofd, u hoeft het pad van uw broer niet goed te keuren om toch van hem te kunnen houden. Maar u hoeft zich er zelf niet door te laten weerhouden.”

“Krakend koraal”, brulde Kapitein Dubbelhoofd, “Dat kan dan wel waar zijn, Panieck, maar moeilijk is het zeker wel. Vind je dit zelf niet vreselijk?”

Kapitein Panieck glimlachte: “Nou, ik geloof dat ik daar te oppervlakkig voor ben. Ik geloof dat ik eenvoudig dat ik, ja, ik hou van mijn schip en ik vind het heerlijk om te varen en veel verder denk ik dan niet. Luister, wat ik zeggen wil, is dat we ons moeten vastklampen aan hoop en niet aan wanhoop. En ziet u, mijnheer Dubbelhoofd, de ironie van deze hele situatie zit hem in het volgende: Ik mag dan misschien uw inspiratie zijn geweest... maar u bent een voorbeeld voor mij geweest. U hebt mij de allerbeste hoop gegeven voor de toekomst die ik had kunnen krijgen.”

“Maar alle donders Panieck... waarom heb je dit niet allemaal veel eerder gezegd? Waarom deze hele poppenkast?”, brulde Kapitein Dubbelhoofd.

“Ik wilde u een beetje testen”, lachte Kapitein Panieck. “Het was misschien inderdaad oneerlijk van mij, maar ik wist ook dat uw zieltje een beetje in de knoei was gekomen. Door u een beetje over het randje te duwen kon u de oude Kapitein Dubbelhoofd hopelijk weer terugvinden. En ik denk dat we wel kunnen stellen dat dit op deze manier gelukt is. En nou ben ik slecht genoeg om dat erg leuk te vinden.”

Kapitein Dubbelhoofd brulde. “Jij ouwe...” en hij balde zijn vuisten. Zijn gezicht werd al een beetje rood. Echter, een woedeaanval kwam er niet. Nee, eerder het

tegenovergestelde. Kapitein Dubbelhoofd liep naar Kapitein Panieck en omarmde hem en begon te lachen. En nog harder te lachen. Totdat hij brulde van het lachen. Totdat hij huilde van het lachen. Zijn gezichtje was nog nat van tranen.

“Ah, daar had je me, Panieckje”, brulde Kapitein Dubbelhoofd.

“En u had daar mij!” glimlachte Kapitein Panieck. “Ik was daar even bang dat u misschien boos zou zijn op mij, omdat ik dit allemaal voor u had achtergehouden.”

“Boos? Op mijn grote voorbeeld?”, brulde Kapitein Dubbelhoofd. “Die mij zojuist mijn meest wijze les geleerd heeft, namelijk de moed erin te houden, te blijven hopen en nooit en nooit en nooit op te geven? Ik ben je alleen maar weer dankbaar, Panieck! Heel erg dankbaar.”

Terwijl hij dat zei, schrok hij. In de Gristalbol was nu weer de jonge vrouw zichtbaar.

“Zotte zeeleeuwen”, brulde Kapitein Dubbelhoofd. “Die bol, Panieck! Dat liet me gisteren zo schrikken, kijk dan! Die jonge vrouw die je ziet, die veranderde in een skelet!”

“De lachende schedel,” zei Reijn Peterders hoofdschuddend “Ieder kwartier toont de bol die jonge vrouw en ieder kwartier verandert die in een schedel die begint te lachen. Maar ik ben niet zó slim dat ik weet hoe ik dit af moet zetten. Een zeer onschuldig effect, doch, hoogst vervelend. Een flauwe grap van de oorspronkelijke makers van de bol. En hoe we het af moeten zetten? Niemand weet het meer. En zó komt het, dat die schedel, nog steeds daar zit.”

“En dat monsterlijke beeld dan?” , brulde Kapitein Dubbelhoofd, wijzend naar de enorme zittende gestalte.

“Dat kan ik verklaren”, glimlachte Ton Vendervan. “Kapitein Panieck en ik hebben eens een middag zitten schetsen en toen heb ik dit ontworpen en het later als beeld aan Kapitein Panieck kado gedaan. Kijk naar de handen, de nagels, weer die nagels, het harnas en al die elementen die het beeld mooi kunnen maken. Juist die details zijn elementair belangrijk in die veelheid om de mens te laten verdrinken in het beeld dat hij ziet.”

“Ik vond zelf dat de bol er wel mooi in zou staan”, glimlachte kapitein Panieck.

In de bol veranderde het hoofd van de mooie jonge vrouw nu opnieuw langzaam in een schedel, die even later begon te lachen op een toon die door merg en been ging.

“Hoogst vervelend, dat”, zei Kapitein Panieck terwijl hij met zijn hoofd schudde. Hij pakte de bol op en de schedel verdween weer.

Reijn Peterders keek eens goed om zich heen. “Het is me hier de puinzooi wel!”, lachte hij kostelijk.

“Peterders, onze excuses dat we de Kolkende Klok moesten vernietigen”, brulde Kapitein Dubbelhoofd.

“Ach, dat was onze eigen schuld”, lachte Reijn Peterders, terwijl hij Kapitein Dubbelhoofd wegwijsde. “We waren de rem vergeten! Als wij niet beter konden oppassen, dan hadden wij ook niet zo’n gevaarlijke klok mogen ontwerpen.”

“Ik heb misschien een vervelende vraag, maar hoe moet het nu met ons?”, vroeg Mex Mellens. “Want dit is onze tijd niet. Hoe komen we terug in onze eigen tijd?”

“Een vraag met een simpel antwoord,” zei Kapitein Panieck. “Met de Gristalbol kan ik u weer terug naar uw tijd zenden. Al voordat u aan boord kwam had ik uitgevogeld hoe dat moest.”

“Schitterend”, zei Mex Mellens.

“Ik denk zelfs ook”, zei Kapitein Panieck, “Dat voor ons de tijd van afscheid nemen is gekomen.”

“En wat gebeurt er met jou, Panieck?”, brulde Kapitein Dubbelhoofd. “Dit was je laatste reis op dit schip als Kapitein. Wat zijn je plannen?”

“Ik vind het heerlijk dat ik hier mee klaar ben”, glimlachte Kapitein Panieck. “Bij mezelf heb ik al lang vantevoren vastgesteld dat ik het ga vieren met een schilderijtje te maken

van een paar bokkingen op een tinnen bordje. Ik heb altijd erg veel voor het vakmanschap gevoeld en ik vind ook naast je romantische tekeningen vind ik het heerlijk om wat af te wisselen met een eenvoudig stilleven, het je verdiepen in een oud potje, het verdiepen in een bosje radijs, een paar uien en dergelijke dingen meer, dat vind ik allemaal, juist voor je zeemanschap, vind ik dat een heerlijkheid.”

“Maar wat gaan jullie nu doen?”, vroeg Kapitein Dubbelhoofd. “ ‘Het Seylend Fregat’ is door dit voorval met die Kolkende Klok flink uit koers geraakt en beschadigd, om nog maar te zwijgen over jullie kansen om de weg terug naar huis te vinden.”

“O, maar u en mijnheer Mellens weten al hoe voor ons het verhaal verder gaat,” zei Kapitein Panieck mysterieus. “Een bekende van ons heeft u al eens naar onze volgende bestemming geloodst. Wat voor u lang geleden is, ligt voor ons nog in het verschiet. Gelukkig heb ik via de Gristalbol al een tipje van de sluier kunnen oplichten. Dat herinnert mij eraan.” Kapitein Panieck pakte van een tafel een oude perkamentrol en gaf deze aan Kapitein Dubbelhoofd.

“Alle donders Panieck, wat is dit?”, brulde Kapitein Dubbelhoofd.

“Dit is mijn persoonlijke zeekaart”, zei Kapitein Panieck met een mysterieuze glimlach.

“Misschien komt die u ooit nog eens van pas. Kapitein Vendervan heeft zijn eigen kaarten, dus u mag de mijne hebben. Ik heb deze niet meer nodig. Voor mij is de reis bijna ten einde. Voor u gaat de reis nog verder.”

Mex Mellens schudde de hand met Reijn Peterders. “Tot ziens, mijnheer Peterders, en bedankt voor alles wat u me geleerd heeft. Het was de grootste eer van mijn leven met u samen te mogen werken.”

Reijn Peterders schudde met zijn beide handen de hand van Mex Mellens. “Je weet, bij ons kom je nooit en nooit uitgekeken. Misschien dat we elkaar ooit weer zien... wie weet, gebeurt dat nog ‘ns. Want ja, op ‘Het Seylend Fregat’, is ál-les mogelijk...”

Kapitein Dubbelhoofd schudde Ton Vendervan de hand. “Kapitein Vendervan, het was mijn genoegen u een keer in actie te mogen zien. Mijn dank daarvoor.”

“Nee, ik dank u voor alles wat u gedaan heeft”, zei Ton Vendervan. “Zeker bij een reis zoals deze is dit kei- en keihard nodig geweest. En het blijkt iedere keer opnieuw weer. Omdat dit schip, omdat het bevel ervan zo dicht bij de mensen ligt, kan het dus bevaren worden met die liefde en die toewijding die daarvoor nodig is.”

“En u zult een formidabele kapitein zijn”, zei Kapitein Dubbelhoofd. “Daarover heb ik geen twijfel.”

Ton Vendervan glimlachte en zei: “Het is niet de kapitein die dit schip maakte tot wat het was, het zijn wij met zijn allen en zonder die gereedschapskist die wij waren voor elkaar was het nooit tot stand gekomen.”

“Desalniettemin”, brulde Kapitein Dubbelhoofd. “Als u ooit nog iets nodig heeft...”

“Ik houd het in mijn achterhoofd. En misschien kom ik u nog wel eens opzoeken in de toekomst”, zei Ton Vendervan en hij voegde hier met een glimlach aan toe “Al is het maar om even een oogje in het zeil te houden”, een opmerking die natuurlijk erg ironisch is wanneer men zich bedenkt dat hij tegen de tijd dat hij hen inderdaad op zou komen zoeken blind zou zijn.

“En jij ook bedankt, Rod Buus!”, brulde Kapitein Dubbelhoofd.

“Nou, nu u dan uw steentje heeft bijgedragen aan dat hele ‘Seylend Fregat’, denk ik dat u geslaagd bent!”, zei Rod Buus.

Kapitein Dubbelhoofd wilde verder lopen, maar Rod Buus zei. “Kapitein Dubbelhoofd, ik zou graag mijn nieuwste compositie voor u willen spelen.”

“Ga je gang, Buus!”, brulde Kapitein Dubbelhoofd.

*Deez' kapitein van weleer is niet te stoppen,
Want na met z'n dweil hier het dek te staan soppen
Is hij na al die roemloze tijden
Eind'lijk weer in staat z'n schip te gaan leiden!*

Kapitein Panieck wreef nu over de bol, die hij ter hand had genomen, en deze begon groen te gloeien. Uit de bol kwam nu een groene mistsliert die Kapitein Dubbelhoofd en Mex Mellens begon te omwikkelen.

“Als u belooft dat u uw goede werk zal blijven doen”, glimlachte Kapitein Panieck. “Dan zorgen wij dat u veilig terug komt in uw eigen tijd.”

“Een makkelijke belofte, Panieckje. Maar ik belooft het met heel mijn hart; zowaar ik Kapitein Dubbelhoofd heet!”, brulde Kapitein Dubbelhoofd.

“Jammer dat u weer gaat. U maakte het hier dubbel zo leuk!”, zei Baul Peck met een bulderende lach die zoals altijd eindigde in een komisch gehinnik. “Tot ziens, Kapitein Dubbelhoofd!”

“Dúbbelh...!”, brulde Kapitein Dubbelhoofd, totdat hij zich besepte dat Peck het toch nog eindelijk goed had gekregen. Bovendien had het nu geen zin meer. De mistslierten waren veranderd in een oogverblindende groene lichtbundel die uit de bal was verschenen. Kapitein Dubbelhoofd en Mex Mellens verdwenen in het... niets.

Hoe het de bemanning van ‘Het Seylend Fregat’ verging? Zoals Kapitein Ton Vendervan het de bemanning van ‘De Halve Maen’ al eens in hun eerste grote avontuur verteld had, zo gebeurde het. Verdwaald als ze waren vaarden de opvarenden van ‘Het Seylend Fregat’ spoedig hierna op een sterrenloze nacht de Nevelen des Doods in, kwamen in een vreselijke storm terecht en werden gered door de inwoners van het mysterieuze vliegende eiland Djofri. Dat rijk met kastelen, die op stengels staan en die wiegen tegen het avondrood, met onder die kastelen wateren en onder die wateren watervallen. Het lijkt wel een Japanse prent.

Kapitein Dubbelhoofd en Mex Mellens op hun beurt werden omhuld door een groot niets. In dit grote niets verscheen echter gauw genoeg een grijze cirkel die een grote zwarte vlek omrandde. In het midden van die zwarte vlek verscheen nu een glimlach. Boven de glimlach verschenen twee vriendelijke ogen, die Kapitein Dubbelhoofd bekend voorkwamen. Ze waren alleen ouder dan hij ze zojuist gezien had. De grijze cirkel werd scherper. Het waren grijze haren. En tussen de ogen en de glimlach verschenen een neus, huid, en rimpels. En Kapitein Dubbelhoofd besepte dat hij in het doorrimpelde gezicht van de oude Ton Vendervan keek. Kapitein Dubbelhoofd keek om zich heen en zag dat hij en Mex, die even verderop beduusd om zich heen zat te kijken, weer terug waren in de zaal waar ze oorspronkelijk waren verdwenen. Rolander van 't Zijl en Kenny Noeth hielpen Mex weer op zijn voeten.

“Was het echt?”, vroeg Kapitein Dubbelhoofd aan Ton Vendervan.

“Was het een droom? Of was het een illusie?” Ton Vendervan glimlachte mysterieus.

“Nou?”, vroeg Kapitein Dubbelhoofd ongeduldig. “Wat was het?”

Ton Vendervan strekte zijn hand uit en hielp Kapitein Dubbelhoofd omhoog. “Wie zal het zeggen?”, glimlachte Ton Vendervan nog mysterieuzer. “En bovendien: maakt het echt wat uit?”

Terwijl Kapitein Dubbelhoofd opstond, dwarrelde uit zijn zak een klein kaartje.
Kapitein Dubbelhoofd raapte het op en herkende het.

Het kaartje las als volgt:

*Zoekt u soms wat beterkers?
Ga dan naar Reijn Peterders!*

*Kleurdruk, nekmast, drooggemaal,
Reijn bedenkt het allemaal!*

Reijn Peterders
Uitvinder op 'Het Seylend Fregat'

Epiloog

Een zachte lentezon bescheen de gevels van de Kaltushaeve. Het nog erg vroeg in de ochtend, zo vroeg dat er nog niemand te bekennen was. De wereld was jong en fris en nieuw. Maar het meest frisse en nieuwe van allemaal was wel dat spiksplinternieuwe schip dat daar in vak Flint 44 lag te glanzen in de zon. De verf was nog vers, het hout rook nog nieuw en haar zeilen waren nog spierwit. En aan boord van het nieuwe dek van dit nieuwe schip stond op het nieuwe bovendek achter het nieuwe roer een oude bekende. “Nou Mellens, we hebben het weer voor elkaar”, brulde die bekende “Ons nieuwe schip is klaar voor vertrek. Met dank aan jouw inzet.”

“Dank u wel, kapitein Dubbelhoofd”, glimlachte Mex Mellens. “Kapitein Dubbelhoofd, er is iets wat ik u nog heb willen vragen.”

“Ga je gang, Mellens!”, brulde Kapitein Dubbelhoofd.

“Nou, het is als volgt”, zei Mex Mellens. “Nadat we terug kwamen in het heden heb ik niet meer de kans gehad om nog met Kapitein Vendervan te praten, maar u heeft hem nog wel gesproken, geloof ik?”

“Zeker Mellens”, glimlachte Kapitein Dubbelhoofd.

“Nou, wat ik eigenlijk nog vragen wilde, heeft u hem nog kunnen vragen hoe alles verlopen is na ons vertrek?”

“Dat heb ik gedaan.”, zei Kapitein Dubbelhoofd. “Ze zijn op Djofri terecht gekomen. Panieck is toen daar gebleven.”

“En de rest van de bemanning?” vroeg Mex Mellens.

“De rest is uiteindelijk onder leiding van Vendervan weer terug gegaan; ze hebben een nieuw schip gebouwd dat bijna identiek was aan ‘Het Seylend Fregat’, Vendervan heeft er duidelijk zijn eigen stempel op gedrukt, maar alles in de geest van Kapitein Panieck. De naam van dat schip was zelfs ‘Het Seylend Fregat II’. Haar legendarische reputatie zegt de rest.”

“Maar Kapitein Dubbelhoofd, bent u niet bang dat wij een negatieve invloed hebben gehad op hoe alles uiteindelijk voor hen is verlopen?”

“Mellens, Mellens, stel toch niet zoveel vragen.”, brulde Kapitein Dubbelhoofd. “Ik krijg er weer hoofdpijn van! Ik denk dat je misschien beter kan bedenken hoe erg ze daar in de knoei hadden gezeten als wij er niet geweest waren om hen eruit te helpen!”

Aan de andere kant van de haven kwamen nog een aantal andere oude bekenden aangelopen. Rolander van 't Zijl ademde de frisse zeelucht nog eens diep in. Hij keek naar de ongeduldige gezichten om hem heen en kon niet anders dan met hen delen in dit enerverende sentiment. Vandaag was het eindelijk zover. Kapitein Dubbelhoofd en Mex Mellens hadden zich de afgelopen maanden gehuld in nevels van mysterie, weer die nevels. Maanden hadden ze gewacht en ze hadden hen nauwelijks gezien. Maar vandaag was het zover. Middels een bericht had Kapitein Dubbelhoofd hen een week geleden laten weten dat zich vandaag bij zonsopgang Rolander van 't Zijl, Maerk ten Stoppel, Kenny Noeth, Matroos Gijs en Tal... Chan van den Beurtal moesten melden in vak Flint 44.

Kenny Noeth wreef in zijn ogen toen hij Kapitein Dubbelhoofd en Mex Mellens aan boord zag van het nieuwe schip. “Bij donker en duister... dit kan niet... dit kan niet waar zijn, ik moet me vergissen!”

“Ahoy, maatjes!”, brulde Kapitein Dubbelhoofd vanaf het dek van het nieuwe schip.

“Nou, wat denken jullie ervan? Een echte schoonheid is ze, nietwaar?”

“O jemineetje... wat is ze mooi!”, stamelde Ton Panieck. De opwinding bij het zien van het nieuwe schip, alsmede die van de vorige avonturen werd hem eindelijk teveel en hij viel flauw.

“Maar... hoe heeft u dit voor elkaar gekregen?” vroeg Rolander van 't Zijl. “Waar heeft u het geld vandaan gehaald?”

“Laten we het er op houden dat onze vriend Kapitein Vendervan van mening was dat hij ons nog wat verschuldigd was,” brulde Kapitein Dubbelhoofd met een brede grijns. “Een betaling voor enkele weken dekschrobbers, zogezegd. Met nog een dikke dertig jaar rente.”

“Hoe gaat u haar noemen, Kapitein Dubbelhoofd?”, vroeg Chan van den Beurtal.

“Ze heeft al een naam; het antwoord op die vraag vind je op haar zijkant!”, glimlachte de Kapitein.

Maerk ten Stoppel duwde zijn knijpbril wat dichtert tegen zijn ogen en las hardop de sierlijk op de zijkant geschilderde naam.

“DE NIEUWE MAEN”

“Kom aan boord, maatjes, kom aan boord!” brulde de kapitein. “Ik weet niet hoe het met jullie zit, maar ik sta hier te popelen om ‘De Nieuwe Maen’ haar vuurdoop... ik bedoel natuurlijk... waterdoop te geven!”

“Prách-tig™”, bracht oud-bemanningslid Gustav Lof uit, die vanaf een afstand op de pier stond toe te kijken. De voormalig eerste officier van ‘De Halve Maen’ werkte voortaan, gehuld in bijpassende poncho, als pierschrobber voor de Justitiële Strafcommissie van de Kaltushaeve. De rechter had een strenge heropvoedingscursus in de scheepvaart wegens de vernietiging van ‘De Halve Maen’ een niet meer dan passende straf voor de onervaren klecht gevonden. “Een zeeman, die het vak van de zeevaart zó slecht verstaat moest maar helemaal onderaan de ladder opnieuw beginnen,” zo luidde het oordeel van de rechter.

“Maatjes”, zei Kapitein Dubbelhoofd toen iedereen op het dek stond. “Jullie weten, ik ben geen man van toespraken, complimenten en schouderklopjes. Maar aan jullie heb ik het belangrijkste te danken dat een mens heeft: zijn vrijheid. Voor wat jullie hebben gedaan hebben jullie mijn allergrootste dank en mijn allerdiepste respect. In geen duizend zeeën had ik een trouwere groep kompanen dan jullie kunnen vinden. ‘De Halve Maen’ als schip kan ik vervangen met dit schip. Maar jullie waren ‘De Halve Maen’ en jullie zijn ‘De Nieuwe Maen’. Alleen jullie kunnen het schip maken tot wat het is. En met jullie aan boord, is geen zee ons te diep, geen gevaar ons te groot, geen tegenstander ons te sterk.” Kapitein Dubbelhoofd knikte nu naar Mex Mellens. “Mellens, stook die vernieuwde hitteblazers van je maar eens flink op. We zullen die lui hier eens wat laten zien.”

“Met alle plezier, Kapitein Dubbelhoofd!”, glimlachte Mex Mellens.

De hitteblazers begonnen te sputteren en boven het schip vulden de luchtzakken zich met hete lucht. Terwijl de zakken steeds bollert kwamen te staan begon het schip langzaam te stijgen.

Rolander van 't Zijl, die inmiddels plaats had genomen achter het roer, riep: “Waar gaan we heen, Kapitein Dubbelhoofd?”

Kapitein Dubbelhoofd rolde de zeekaart uit die Kapitein Panieck hem gegeven had en knikte toen naar de open zee in de verte. “Naar daarginds, daar achter die horizon. Laten we daar maar eens beginnen.”

De luchtzakken stonden bol en het schip kwam nu vrij van het water. Terwijl ‘De Nieuwe Maen’ hoger en hoger ging vloog het schip de Kaltushaevē uit. Nieuwe en spannende verhalen tegemoet.

Dit is het verhaal van ‘De Nieuwe Maen’, en hoe het met zijn schippers is gegaan.

EINDE